

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௪.] ஈசுவரஸ்ரீ வைகாசிமீ [பகுதி-௭.

Vol. 34.

May—June 1937.

No. 7.

27-3-37ல் சென்னையில் நிகழ்ந்த

பாரதீய ஸாஹித்ய பரிஷத்தின் முதல்வருஷ மகாநாட்டில்
வரவேற்புக்கழகத்தலைவர் மஹாமஹோபாத்தியாய தாக்ஷிணத்தியகலாநிதி

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் நிகழ்த்திய

வரவேற்புப் பிரசங்கம்.

அன்பார்ந்த பெண்மணிகளே! கனவான்களே!

4 ண்ணியபூமிபாகிய பாரதவர்ஷத்திலுள்ள பல வேறு
நாடுகளினின்றும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியின்பொருட்டு இங்கே
வந்து கூடியிருக்கும் உங்களுடைய காட்சி என்னுடைய உள்ளத்
தில் ஆனந்தத்தை உண்டாக்குகிறது. தென்னிந்தியர்சார்பாக
உங்களைச் சந்தோஷத்தோடு வரவேற்கிறேன். மிகவும் சிறிதாயி
னும் என்மனம் விசுவரூபத்தை அடைந்து இந்தியநாடுமுழு
வதையும் இப்பொழுது தழுவிக்கொள்கின்றது. எல்லா ஸபைகளி
லும் அறிவுவிளக்கத்தைத் தரும் ஸபைகளே சிறப்புடையன
வாகும். அறிவின் பெருக்கத்தையும் இலக்கிய ஒற்றுமையையும்
குறித்து நாம் கூடியிருக்கின்றோமென்று எண்ணும்பொழுது என்
னுடைய ஞாபகம் பழையகாலத்துக்காட்சிகளிற் போய்ப் பதி
கின்றது. தமிழரசர்களுடைய இராஜதானிகளிலும் வடநாட்டு

நகரங்களாகிய உஜ்ஜயினி முதலிய இடங்களிலும் பலபாஷைகளைப் பேசும் அறிஞர்கள் தமக்குள் மனங்கலந்து பழகிய செய்திகள் என் அகக்கண்முன் தோன்றுகின்றன; இக்கழகத்தினால் உண்டாகும் அரிய பயனை நினைந்து இன்பசாகரத்தில் உள்ளம் ஆழ்ந்துவிடுகிறது.

இந்த ஸாஹித்யபரிஷத் அறிவொளியைத்தரும் மலைமேல் விளக்காகத் திகழ்கின்றது. இந்த விளக்கை ஏற்றிவைத்த பெரியார் இன்று தலைவராகவிற்பிறுத்தல் இதன் விசேஷவளர்ச்சிக்கு நல்ல அறிகுறியாகத் தோன்றுகிறது. உலகத்துப் பேரறிஞர்களால் புகழப்பெற்றவரும் “தமக்கெனவாழாப் பிறர்க்குரியாளரும்” ஆகிய மகாத்மா கார்த்தியடிகளின் அன்பினால் உண்டான இந்த மகாஸபையில் நானும் கலந்துகொள்ளும்படிநேர்ந்த இந்த நாளை என் வாழ்க்கையிற் சிறந்த நாளாக எண்ணுகிறேன்.

திராவிடபாஷாசமூகத்தின் தாயிடமாக விளங்கும் இச்சென்னையில் நடைபெறும் இந்தப் பரிஷத்தில் உங்களை வரவேற்கும் தகுதிவாய்ந்த பெரியோர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள். திராவிட பாஷைகளுள் பழமையான தமிழில் பலவருஷங்களாக ஈடுபட்டுக்கறையானோடும்ராமபாணப்பூச்சிகளோடும்போராடி எட்டுச்சுவடிகளின் புழுதியால் மயங்கிய கண்களோடு முதுமைப்பருவமும் துன்புறுத்த உங்கள்முன் வந்துநிற்கும் என்பால் உள்ள குறைபாடுகள் பல. ஆனாலும் முதியவனென்ற ரூபகத்தினால் இந்த நாட்டினர் உங்களை வரவேற்கும்பொருட்டுத் தங்களுடைய பிரதிநிதியாக என்னை முன்னே நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக!

எனக்குத் தமிழையன்றி வேறு பாஷைகளிற் பயிற்சியில்லை; ஆதலால் தமிழ்நூல்களால் அறிந்த சிலவிஷயங்களேமட்டும் உங்களுக்கு இப்போது தெரிவிக்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் எந்தக்காலத்திலும் வித்வான்களுக்கே தலைமை இருந்துவந்தது. அவர்கள் அறிவைப் பரப்புவதற்குச் செய்துவந்த தொண்டுகள் சிறந்தனவாக யாவராலும் கருதப்

பட்டன. அரசர்கள் புலவர்களுக்கு உயர்ந்த மதிப்பை அளித்தனர். அவர்களுடைய அறிவுரையைப் பொன்னேபோற் போற்றி வந்தனர். சில சமயங்களில் புலவர்கள் அரசர்களுடைய குற்றங்களை யெடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்ததும் உண்டு. சில புலவர்கள் மந்திரிகளாகவும் வேறு பல சிறந்த உத்தியோகத்தினர்களாகவும் இருந்து அரசாங்கம் நல்வழியில் நடைபெறுவதற்குக் காரணமாக விளங்கினர்.

புலவர்களிடத்தே காணப்பட்ட ஒற்றுமை வியக்கத்தக்கதாக இருந்தது; “புலவர்களோடுசேர்ந்து பழகும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் தேவலோக இன்பம் சிறந்ததாக இருக்குமாயின் ஒருமுறை பார்த்துவரலாம்” என்று பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட நாலடியாரிலுள்ள ஒரு செய்யுள் சொல்லுகிறது. சுவர்க்க இன்பத்தைவிட அறிவுடையோர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பழகும் இன்பமே சிறந்ததாக அவர்கள் கருதியிருந்தார்கள்.

பழைய காலப் புலவர்களிடத்தில் பகைமையென்பது மருந்துக்கும் இல்லை; “எங்களுக்கு எல்லாத்தேசங்களும் எங்கள் தேசமே; எல்லாம் எங்கள் ஊரே; யாவரும் எங்கள் சுற்றத்தாரே; பகைவர் யாரும் இல்லை” என்று புறநானூற்றில் ஒரு புலவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஒருவருக்கொருவர் விரோதம் பாராட்டிய அரசர்களிடத்தில் வித்துவான்கள் சென்று மகிழ்வித்துப் பரிசுகளைப் பெற்றுவந்தனர்; பின்னும் பகையரசர்களைச் சமாதானப்படுத்தி ஒற்றுமைபாக வாழச்செய்தார்கள். ஒற்றுமையும் சமரசப்பாடும் வித்துவான்களுடைய சிறந்த இயல்புகள். அவர்களுக்கு எல்லோருடைய வீடுகளும் திறந்திருந்தன.

தமிழ்நாடுமுழுவதும் சென்று பழகியதோடு பிறநாடுகளுக்கும் அவர்கள் சென்று அங்கங்கேயுள்ள அறிஞர்களுடைய பழக்கத்தைப் பெற்றனர். அப்படியே பிறநாட்டிலுள்ள வித்துவான்களும் தமிழ்நாட்டிற்குவந்து பழகிப் பாராட்டப்பெற்றுச் சென்றார்கள்.

சிலப்பதிகாரமென்னும் பழைய தமிழ்தூல், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறையப் பதினேழுநூற்றாண்டுகளுக்குமுன் இயற்றப் பட்டது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பலபாஷைகளைப்பேசும் பலநாட்டுமனிதர்கள் மனங்கலந்து இனிதுவாழ்ந்துவந்தன ரென்று அது தெரிவிக்கின்றது. மதுரை முதலிய நகரங்களிலும் அப்படியே இருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பாஷைகளின் நயங்களை ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லி இன்புற்றனரென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இப்பொழுது கிடைக்கும் தமிழ்தூல்களில் மிகப் பழையதும் பல ஆயிரவருஷங்களுக்குமுன் இயற்றப்பெற்றதுமாகிய தொல் காப்பியத்தில், கல்யாணம் செய்துகொண்டு இல்லறம் நடத்தும் தலைவன் படிப்பதற்காக வேற்றுநாட்டிற்குப் போவதைப்பற்றிய விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற நாட்டாரோடு வியாபாரம் செய்தவர்கள் புறத்தேயுள்ள அவ்வநாட்டுப் பாஷைகளில் வல்லுநராக இருந்தார்களென்பதை மணிமேகலை முதலிய தூல்கள் சொல்லுகின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்திருந்த வியாபாரி ஒருவன் நாகசாதியினர் வாழும் தீவிற் சிக்கிக்கொண்டான். அச்சாதியினர் நரமாமிசபகூணிகள். அவர்கள் அவனைக் கொல்ல வந்தபோது அவன் அவர்களுடைய பாஷையை அறிந்தவனாதலின் அதிலேயே பேசினான். உடனே அவர்கள் மகிழ்ந்து தம் தலைவனிடம் கொண்டுசென்று பல பரிசுகளை அளித்து அனுப்பினார்கள். இது மணிமேகலையிற் கண்ட வரலாறு.

கர்ஜரம், வங்கம், நேபாளம், இலங்கை முதலிய இடங்களிலுள்ள சிற்பிகளும் தொழிலாளிகளும் தமிழ்நாட்டு வேலைக்காரரோடு கலந்து உழைத்துக் கட்டிடங்களை அழகுபடுத்தினர்; தங்கள் கலைத்திறனைப் பலவகையில் அமைத்து விளக்கினர்.

முற்காலத்தில் இந்தியபாஷைகளில் முக்கியமானவை பதினெட்டு என்றதொரு கொள்கை இருந்தது. அப்பதினெட்டுப் பாஷைகளிலும் வல்லவர்கள் தமிழ்நாட்டில் அங்கங்கே இருந்தார்கள்; மகளிரும் வேறுபாஷைகளில் அறிவுவாய்ந்தவராக இருந்தனர்.

தமிழ்நூல்களை ஆராய்ந்தால், வடநாட்டினரைத் தமிழர் ஆரியரென்று குறித்துவந்ததாகத் தெரிகின்றது. சிலர் கருதுவது போல ஆரியரென்பது ஒரு சாதியினரையோ, ஒரு குலத்தினரையோ குறிப்பதாகத் தோற்றவில்லை. வடநாட்டுக்கூத்தரை ஆரியக்கூத்தரென்றும், வடநாட்டு அரசர்களை ஆரிய அரசர்களென்றும், பலசாதியினரும் கலந்த வடநாட்டுப்படைபை ஆரியப் படை யென்றும் கூறும் தமிழ்நூல்வழக்கங்களால் இது விளங்கும்.

வடநாட்டு அரசர்களுள் ஒருவனாகிய ஆரிய அரசன் பிரகத்தனென்பவன் தென்னாட்டுப் புலவர்பெருமானாகிய கபிலரிடம் தமிழ் கற்றான். தமிழின் நயங்களை அவனுக்குப் புலப்படுத்துவதற்காக அவர் 'குறிஞ்சிப்பாட்டு' என்ற ஒரு நூலை இயற்றினார். அது தமிழுக்குச் சிறப்பாக அமைந்துள்ள தெய்விகக் காதலைப் பற்றிச் சொல்வது. பல ஆரிய மலர்களின் பெயர்கள் அதில் வந்துள்ளன; அதைக் கேட்ட அரசன், "தமிழர் எத்தகைய உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களை உடையவர்கள்! அவர்கள் இயற்கையை எவ்வளவு நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள்! எத்தனை மலர்கள்! எத்தனை மரங்கள்!" என்று ஆச்சரியப்பட்டிருப்பானென்பதில் ஐயமில்லை.

மற்றோர் ஆரிய அரசனாகிய பிரமதத்தனென்பவன் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஒரு புலவனாக இருந்து தமிழ்ச்செய்யுட்களை இயற்றியிருக்கின்றான். அவன் இந்நாட்டு இலக்கியங்களைப் பயின்றதையன்றி இந்நாட்டுக்கே உரிய இசையையும் பயின்று தமிழ்நாட்டு இசைக்கருவியாகிய யாழில் வல்லவனானான். இதனால் அவன் ஆரிய வரசன் பாழ்ப்பிரமதத்தன் என்று வழங்கப்பட்டான்.

தமிழரசர்களுடைய நியாயசபையில் வடதேசத்து அறிஞர்கள் இருந்தனர். அங்ஙனமிருந்த கோசரென்ற ஒருவகையார் வடநாட்டில் இருந்த சத்யபுத்ரர்களைச் சேர்ந்தவர்களென்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

இதுகாறும் கூறிய விஷயங்களால் பண்டைக்காலத்தில் இந்தியபாஷைகளைக் கற்ற வித்துவான்களுள்ளும் மற்றவர்களுள்ளும் ஒற்றுமையிருந்ததென்பதும் தமிழர் பிற பாஷைகளைக் கற்றதன்றிப் பிறநாட்டினருக்குத் தமிழைக் கற்பித்தும்வந்தனரென்பதும் புலனாகும்.

பிற்காலத்தில், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் இருந்த கம்பர் தெலுங்குநாட்டிற்குச் சென்று தம்முடைய தமிழறிவை வெளிப்படுத்திப் பிரதாபருத்திரனென்ற அரசனால் சம்மானம் பெற்றார். முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த குமரகுருபரமுனிவரென்பவர் ஹிந்துஸ்தானிபாஷையை நன்றாகக்கற்று டில்லி பாதுஷாவினிடம் ஸம்மானங்கள் பெற்றுக் காசியில் மடங்கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்தார். அங்கே அவர் கம்பராமாயணப்பிரசங்கம் செய்வதுண்டென்றும், அக்காலத்தில் அம்முனிவரோடு பழகிய ஸ்ரீதுளவீதாஸர் தம்முடைய இராமாயணத்தில் கம்பர்கருத்துக்களை அமைத்திருக்கின்றனரென்றும் சிலர் கூறுவர். அருணகிரிநாதர் முதலியோரும் அங்ஙனமே வடநாட்டினரார் போற்றப்பட்டனரென்பதற்குரிய குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதவித்துவான்கள், மகாராஷ்டிரம், ஹிந்துஸ்தானி, தெலுங்கு முதலிய பாஷைகளையும் அறிந்து உபயோகப்படுத்தினர். அந்த அந்த நாட்டிற்குச் சென்று புகழ் பெற்றனர். இவை பழைபவரலாறுகள்.

இப்பொழுது, அரசியல்சம்பந்தமான விஷயங்களாலும் சாதிசமய வேறுபாட்டுணர்ச்சியாலும் பாஷை விஷயத்திலும் வேறுபாடான சில கொள்கைகள் உண்டாயிருக்கின்றன. ஆயினும், தமிழன்பர்களுடைய முயற்சிகளால் புதுவகையில் தமிழ்நூல்கள் இயற்றப்பட்டுவருகின்றன; கலை, கதை, ஆராய்ச்சி முதலிய விஷயங்களில் உபயோகமுள்ள அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுவருகின்றது.

இந்தப் பாரதியஸாஹித்யபரிஷத்தின் நோக்கம் எவ்வளவு உயர்ந்தது! இதன் முயற்சிகளால், குறுகிய நோக்கங்களும் சிறு வேறுபாடுகளும் ஒழிந்து தமிழர்களுள் ஒற்றுமை, திராவிட பாஷாஸமூகத்தாருள் ஒற்றுமை, பாரதிய பாஷாஸமூகத்தாருள் ஒற்றுமையாகிய மூன்றாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உண்டாகு மென்றே நம்புகிறேன்.

இந்தப் பரிஷத்தின் முக்கியநோக்கங்களுள் ஒன்று, ஒரு பாஷையிலுள்ள அரிய விஷயங்களை எல்லாப்பாஷைகளுக்கும் பொதுவாக்கிக்கொள்ளுதலாகும். இதற்கு நம்முடைய பொதுப் பாஷையாக ஹிந்தியை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றோம். இந்தியாவிலுள்ள பல பாஷைகளிலும் இது பொதுவாக இந்தியாவிற்கே உரியதென்பதை இதன் பெயரமையே குறிக்கின்றது. பழைய காலத்தில் ஸம்ஸ்கிருதம் இந்தியாவின் பொதுமொழியாக இருந்த தென்று சில பழைய நூல்களால் தெரியவருகின்றது.

சிலகாலமாகத் தமிழ்நாட்டு இலக்கியப்பகுதிகளில் சில 'ஹம்ஸ்' முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன. தமிழின் விரிந்த நூற்பரப்பைப் பார்த்தால் அது பல அரிய விஷயங்களை உலகத்திற்கே உதவும் பெருமைவாய்ந்ததென்பதை அறியலாம்.

இப்பொழுது இந்திய நாட்டில் வழங்கும் பாஷைகளுள் வட மொழியை யல்லாமல் இலக்கியவளம்படைத்தவற்றுள் மிகப் பழமையானது தமிழ். இதன் இலக்கணத்தை நாட்டும் தொல் காப்பியம் இன்னகாலத்தென்று வரையறுக்கப்படாத நிலையில் உள்ளது; மூவாயிரவருஷங்களுக்குமேற்பட்ட பழமையுடைய தென்பதில் தடையொன்றும் இல்லை.

சங்கநூல்களென்று சொல்லப்படும் நூல்கள் 2000 வருஷங்களுக்குமுன் இயற்றப்பட்டவை. அவற்றுள் அழிந்தனபோக இப்பொழுது கிடைக்கும் நூல்கள் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்

தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கென்று மூன்றுபிரிவாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. தமிழுக்கே சிறப்பாக அமைந்த இசைநூல்களும் நாடகநூல்களும் பிறகலைகளைப்பற்றியநூல்களும் அழிந்தன. பெருங் கடலைப்போலப் பரந்திருந்த அக் கலைகளிற் சில துளிகளே இப்பொழுது கிடைக்கின்றன.

இலக்கியத்திலும் பல நூல்கள் இறந்துவிட்டனவாயினும் முற்கூறிய முப்பத்தாறுநூல்கள் இப்பொழுது புத்தக உருவத்தில் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ்மொழியில் மற்றப்பாஷைகளில் வரையறுத்துச் சொல்லப்படாத பொருளிலக்கண மென்ற பகுதியொன்று சிறப்பாக இருக்கிறது. அகப்பொருள் புறப்பொருள் என்று இரண்டு வகைப்படுவது அது. அகப்பொருள் காதல்வாழ்வைப்பற்றியது; புறப்பொருள் பலவகையாக அமைந்தாலும் பெரும்பகுதி வீர வாழ்வைப்பற்றியது. இலக்கியத்துக்கு உயிரை ஊட்டும் காதலும் வீரமுமே தமிழர் பொருளிலக்கணத்தால் வரம்புசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சங்கநூல்களில் இவ்விரண்டுவகையிலும் உள்ள செய்யுட்கள் பல.

பண்டைத் தமிழ்நூல்களில் இயற்கையழகின்வருணனை அதிகம். ஸ்வபாவோக்தியாகிய தன்மைநவீற்சியணியே எங்கும் காணப்படும்; அதிகசயோக்தி பெரும்பாலும் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும்.

அக்காலத்துப் புலவர்களின் கவிதை இயற்கைத்தாயின் மடியில் தவழ்ந்து, தெய்விகக் காதலிலும் அறந்திறம்பா வீரத்திலும் விளையாடி, சமரஸநிலையில் வீற்றிருக்கின்றது. கவிஞர்களுடைய சிருஷ்டிகளில் அருவிகள் இடையறாத சங்கீதத்தோடு வீழ்வதும், அதில் மகளிர் துளைந்து விளையாடி, இன்புற்று மலர்களைப்பறித்துப் பாரையிலே குவித்து அழகுபார்ப்பதும், நாயகன்

ஒருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு வருவதும், அவன் அம்மகளிர் கூட்டத்திலுள்ள நாயகி யொருத்தியைக் காண்பதும், இருவர் கண்களாகிய மடைவழியாகப் பாய்ந்த அன்புவெள்ளத்தில் இருவருள்ளமும் கலந்து கரைவதுமாகிய நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கிறோம். ஏழை இடையன்வீட்டிற் பந்தற்காலிற் கட்டியிருக்கும் தழையை ஆட்டுக்குட்டி உண்பதும், கடற்கரையிலுள்ள வலையர்தெருக்களில் முத்துக்களைக் கிளிஞ்சிலுக்குள் இட்டுக் குரங்குகள் குழந்தைகளோடு கிலுகிலுப்பை விளையாடுவதும், இடையன் மாலைக்காலத்தில் தன்னுடைய புல்லாங்குழற்கீதத்தினால் பசுக்களையெல்லாம் ஒன்றுகூட்டி வீட்டுக்குவருகையில் வழியிலே மலர்ந்துள்ள மூல்லைப் பூக்களைக் கொத்தோடு பறித்துத் தலையிற் செருகிக் களிப்பதுமாகிய காட்சிகளைக் காண்கிறோம். அரசர்கள் வித்வான்களோடு கூடிப் பொழுதுபோக்குவதும், காலவரையறைப்படி அரசியற் காரியங்களைச் செய்வதும், குடிகளுடைய வழக்கை நடுநிலைமை பிறழாது தீர்ப்பதும், விழாக்கொண்டாடுவதுமாகிய காட்சிகளையும் காண்கிறோம்.

நெடுநாட்களாகத் தீழுட்டப்படாமையால் காளான்முளைத்த அடுப்பும் ஒட்டைக்கூரையும் உள்ள வறுமைநிலையம் ஒரு பக்கம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது; பல பண்டங்களை விற்கும் இடங்களில், பகலிற் கொடிகளாலும் இரவில் விளக்குக்களாலும் பாஷையறியாத வர்களும் அறிந்துகொள்ளும்படி இன்ன இன்ன பண்டங்கள் விற்கப்படுமென்பதைக் குறிப்பிக்கும் கடைவீதிகளிலும், அரண்மனைகளிலும் திருமகள் நடனம்புரியும் கோலம் ஒருபுறம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

வீரம், காதல், கருணை, சோகம் முதலிய ரஸபாவங்கள் அங்கங்கே அமைந்துவிளங்குகின்றன. இவற்றிலெல்லாம் தமிழர் காட்டிய நடையை மற்றவர்களும் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமன்றோ?

“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலிற் பின்”

[துன்பத்தைப் பொறுத்து விரதமிருப்பவர்கள் ஆற்றுவது பசியை; அவர்கள் செய்யும் தவம் அப்பசியை அன்னதானத்தால் மாற்றுவவர்களுடைய தவத்திற்குப் பிற்பட்டதேயாகும்]

“சாதலின் இன்னாத தில்லை இனிததூஉம்
ஈதல் இயைபாக் கடை”

[மரணத்தைக்காட்டிலும் துன்பந்தருவது வேறென்றில்லை; ஆயினும் கொடுக்கமுடியாதபோது அம்மரணமும் இனிதாகும்] என்பவைபோன்ற பல நீதிகள் அடங்கிய திருக்குறளும்,

“...நட்டோர் கொடுப்பின்
நஞ்சு முண்பர் நனி நாகரிகர்”

[தம்முடைய உண்மையன்பர்கள் கொடுப்பாராயின் நஞ்சினையும் நாகரிகர் உண்பார்கள்]

“செஞ்சாந் தெறியினும் செத்தினும் போழினும்
நெஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை”

[உடம்பின்மேல் சந்தனத்தை எறிந்தாலும் உடம்பைச் செதுக்கினாலும் பிளந்தாலும் மனத்தில் வேறுபாடுண்டாகாத சமநிலை]

“செய்தி கொன்றோர்க் குய்தியில்”

[நன்றிமறந்தவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தமே இல்லை]

என்பனபோன்ற நீதிகளைச் சொல்லும் வேறு பல நூல்களும் அடங்கிய தமிழருடைய பொக்கிஷத்தை யாவரும் வாரிக்கொண்டு பயன்படுத்தவேண்டாமா?

பகைவனுக்குப் பயந்து காட்டிலிருந்தபோது தன்பால் பரிசு பெற வந்த புலவனுக்குத் தன் கைவாளை நீட்டித் தன் தலையை

அறிந்துசென்று பகைவனிடம் கொடுத்துப் பொருள்பெறும்படி சொன்ன குமணவள்ளலது வள்ளன்மையையும், தம்முடைய நண்பராகிய புலவர் இன்னநாளில் வருவாரென்றுகூறிக் தான் உயிர்நீங்கும்பொழுது அவருக்கும் இடமொழிக்கச்செய்த கோப் பெருஞ்சோழனென்னும் அரசனுடைய நட்புணர்ச்சியையும், பசுவின் கன்று இறத்தற்குக் காரணமாகிய குற்றத்தை அறியாமற் செய்த தன் மகனைத் தேர்க்காலின்கீழ் இட்டுக் கொல்லத்துணிந்த சோழனது நீதிநிலைமையையும், தம்மைக் சூத்திய பகைவனுக்குத் திங்குநேராவண்ணம்செய்து பின் உயிர்விட்ட மெய்ப்பொருள் நாயனாருடைய மனவலியையும் மற்றப்பாஷைகளைப் பேசுவோர் படித்து அறிந்து பாராட்டினால் அப்பொழுதாவது தமிழருக்கு ஓர் ஊக்கம் உண்டாகாதா?

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம் முதலிய காவியரத்னங்களை இந்தியர் யாவரும் ஆராய்ந்து ஆனந்தமடையும் நாள் வந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!

தமிழர் நிலங்களைப் பகுத்த பகுப்பும், காவியகதையை வரையறுக்கும் இலக்கணங்களும் மற்றப் பாஷைகளுக்குப் புதியவை. தமிழ்நாட்டார் நிலத்தை ஐந்துபகுதிகளாகப் பிரித்தார்கள். மலையும் மலையைச்சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி; காடும் காட்டைச் சார்ந்த இடமும் முல்லை; வேனிலால் நீரற்றுப்போன மலையும் காடும் சேர்ந்த இடம் பாலை; வயலும் வயலைச்சார்ந்த இடமும் மருதம்; கடலும் கடலைச்சார்ந்த இடமும் நெய்தல். இவ்வைந்து நிலங்களுக்கும் தனித்தனியே தெய்வம், மக்கள், விலங்கு, பறவை, மரம், மலர், நீர்நிலை, தொழில் முதலிய வரையறைகள் உண்டு. பூமிசாஸ்திரம், தாவரசாஸ்திரம், பிராணிசாஸ்திரம், மனோதத்துவம் முதலிய பல சாஸ்திரங்களால் அறிபப்படும் உண்மைகளுக்கு இவை பொருத்தமாக இருக்கின்றன. சென்னை ஹைகோர்ட்டில்

நீதிபதியாக இருந்து விளங்கிய டாக்டர் ஸர். எஸ். சப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் மதுரை நகரஸபைத்தலைவராக இருந்தகாலத்தில் அந்நகரைச்சார்ந்த சில இடங்களில் சில மரங்களை வைத்து வளர்க்கச்செய்தனர். முதலில் வைத்த மரங்கள் பட்டுப்போயின. தமிழ்நூல்களை யறிந்தவராதலின் அப்பெரியார், அப்பொழுது தமிழ் அகப்பொருள்நூல்களைப் படிக்கச்செய்து அந்த அந்த இடத்திற்கேற்ற மரங்கள் இன்னவை என்பதையறிந்து அவற்றை வைக்கச்செய்தகாலத்தில் அவை நன்றாக வளர்ந்தனவாம். இச்செய்தியை அவர்களே என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதனால் தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ளசெய்திகள் இயற்கையோடுபொருந்தி யிருத்தலை அறியலாம்.

நாட்டை ஆளும் முறை, நகரத்தின் அமைப்பு, பாதுகாப்பு, ஒழுக்கங்கள், தெய்வவழிபாடு முதலியவைகளைப்பற்றித் தமிழ் நூல்களில் உள்ள செய்திகளைப் பார்த்தால் தமிழர் நாகரிக வாழ்வின் நிலை நினைக்குந்தோறும் வியப்பை உண்டாக்குகிறது. அரசன் குடிகளோடு கலந்து நாட்டுநன்மைகளைச் செய்வதும், அறிஞர்களுடைய ஸபையைக்கூட்டி நன்றாக ஆராய்ந்து காரியங்களைச் செய்வதும் ஆகிய செயல்கள் தமிழர் அரசாட்சியைச் சிறந்தநிலையில் வைத்தன. குடிகளுக்கு எந்தவகையிலும் துன்ப மில்லாத அரசியல் ஏற்பட்டிருந்தமையால் தமிழர்வாழ்வு இன்ப வாழ்வாக இருந்தது; அதனால் அரசனைத் தெய்வமாகக் கருதி வந்தனர். வைஷ்ணவபக்தர்களுள் ஒருவராகிய நம்மாழ்வார், “அரசனைக் கண்டால் திருமலைக் கண்டவன்போலாகின்றேன்” என்று ஒரு தலைவிசொல்வதாக அமைக்கின்றார். அங்கங்கே நகரங்களிலும் ஊர்களிலும் இருந்த அதிகாரிகள் உலகமே பிறழ்ந்தாலும் தம் கடமையைக் குறைவின்றி நிறைவேற்றிவந்தனர். அரசன் குடிகளின் சேவகனாக வாழ்ந்தான்; புலவர்களுக்குள் ஒரு புலவனாகவும், வீரர்களுக்குள் ஒரு வீரனாகவும், ரஸிகர்களுக்குள் ஒரு ரஸிக

னாகவும், ஏழை ஜனங்களுக்குள் ஓர் ஏழைமனிதனாகவும் இருந்து குடிகளுக்கு உயிரைப்போல் விளங்கினான். இத்தகைய அரசியலைப் பற்றித் தமிழ்நூல்களிற்காணும் அரியசெய்திகள் நம்மை ஒரு கனவுலகத்திற்கு இழுத்துச்செல்லுகின்றன.

தமிழ்வைத்தியநூல்கள் அருமையான விஷயங்க ளடங்கியவை. சித்த வைத்திய நூல்களென்று அவை வழங்கப்படும். சிற்பம் முதலிய கலைகளின் திறத்தில் தமிழ்நூல்களின் உதவியால் பலவிஷயங்களை அறிந்துகொள்ளலாம். பிற்காலத்தில் ஸ்தல சம்பந்தமான இலக்கியங்களும் பிரபந்தங்களும் ஆயிரக்கணக்காகத் தமிழில் உண்டாகியிருக்கின்றன.

பழையதமிழ்நூல்களிலுள்ள அரிய சரித்திரவிஷயங்களிற் பல இன்னும் விளங்காமல் இருக்கின்றன. பரந்துவளர்ந்த இந்திய நாகரிகம் ஒன்றுபட்டுநின்றகாலத்தில் இயற்றப்பட்ட அந் நூல்களைப் பார்த்த அறிவோடு பார்க்கும்போது பல உண்மைகள் வெளியாகலாம். ஜாவா, கம்போடியா, ஸையாம் முதலிய இடங்களிலுள்ள சிற்பங்களாலும் அங்கே வழங்கும் வரலாறுகளாலும் இதுகளும் விளங்காத தமிழ்நூற்செய்திகள் விளங்குகின்றன. இந்திய பாஷாபண்டிதர்களுள் ஒற்றுமை உண்டாகுமாயின் அவர்கள் இந்நூல்களைப் படித்தோ மொழிபெயர்க்கச்செய்தோ அறிந்துகொண்டு ஆராய்ந்து பலவிஷயங்களை விளங்கச்செய்யலாம். இனி, நாம் இயற்றப்புகும் இலக்கியங்களில் இந்த ஒற்றுமையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுவது நலமாகும்.

பிற்காலத்துநூல்களில் வரவா உயர்வுநவீற்சியும் ஸ்வபாவ விரோதமாகிய வருணனைகளும், அளவுக்குமேற்பட்ட சிருங்காரமும், விரோதவுணர்ச்சியை உண்டாக்கும் மதவிஷயங்களும் புகுந்து ஒற்றுமைக்குப் பங்கம் விளைவித்தன. அவற்றை இனி நூல்செய்யப்புகுவார் நீக்கவேண்டும். பழையநூல்களில்

இருந்தால் அவற்றை இலக்கிய இன்பத்துக்காகப் பாதுகாத்துக் கற்றல்வேண்டும்.

புது இலக்கியங்கள் இயற்றுவதற்கு எவ்வளவோ துறைகள் இருக்கின்றன. பல பாஷைகளிலுள்ள விஷயங்களை அறிவதனால் இத் துறைகள் இன்னும் விரிவடையும். நாளடைவில் மனிதர்களுடைய வாழ்க்கைநிலை மாறுபடுகின்றது; அதற்கேற்பக் கொள்கைகளும் மாறுபடுகின்றன; அக்கொள்கைகளுக்கு ஏற்றபடி இலக்கியங்களும் நல்வழியில் மாறவேண்டியது இயல்பேயாகும்.

தங்கள் தங்கள் நாட்டினரின் உள்ளத்தை வசீகரிக்கும் இலக்கிய ஆசிரியர்களாகிய நீங்கள் இங்கே கூடியிருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய பேரறிவின் துணையினால் பொதுவாகத் தென்னாட்டாரும் சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டாரும் அறியவேண்டிய பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன. உங்களுடைய தேசபாஷைகளாகிய ஆறுகள் ஞானமாகிய சாகரத்தில் ஒன்றுசேர்ந்து விளங்குகின்றன. இந்தப் பாராஜீயஸாஹித்யபரிஷத்தின்மூலமாக உங்களுடைய ஞானச் செல்வம் இந்நாட்டினர்க்குப் பயன்பட்டு நம்மிடையே பரந்த பாஷாபிமானத்தையும் அன்பையும் விருத்திசெய்வதாகுக! இறைவன் நமக்குத் தோன்றுத்துணையாக இருந்து நல்லருள் பாலிப்பானாக!

யவனர்வரலாறு.

[யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமான். த. இராமநாதபிள்ளை, B.A., (Lond.) அவர்கள்.]

ககூ2-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

எதினியர்.

கோமர்தம் இதிகாசத்தில் எதினியரைப்பற்றி ஒன்றும் குறிக்கவில்லை. ஏதென்ஸ்நகரத்தையாண்ட தீசியஸ் என்னும் ஒரு வேந்தன் அயல்நாட்டாரை வென்று புகழ்பெற்றிருந்தான். ஏதென்ஸ்நகர்க்கோட்டை கடற்கரையிலிருந்து நாலுமைல்தூரத்திலுளது. அநகரிலும் புறநகரிலும் வாழ்ந்த மக்கள் படைவீரர் வித்தைவல்லோர் இடையர் தொழிலாளர் என நான்குவகுப்பினர். ஒன்பதின்மர் சபையொன்று தம்முள் மூவரைத்தெரிந்து அரசியலை நடாத்திற்று. மேன்மக்களே பெரும்பாலும் உத்தியோகம்பெற்றனர். கி. மு. 632-ல் ஏழைகள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். அச்சமயத்தில் சைலன் என்பான் எளியரை அளிப்பதாகச்சொல்லிச் சனங்களைத் தன்வசப்படுத்திக் கொடுங்கோல்செலுத்த எண்ணினான். அவன் விளையாட்டுவிழாவில் முதன்மைபெற்றுத் துலங்கினான். மகாக்கிள்ஸ் என்போன் சைலனைப் பலிபீடத்தின்முன் கொன்றுவிடுத்தினான். கொன்றோனை நாடுகடத்தலே பிராயச்சித்தமெனச் சோலன் என்னும் புத்திசாலி சொன்னான். கி. மு. 624-ல் பிரமாணங்கள் வகுக்கப்பட்டன. அக்காலத்தில் எவ்வகைக்குற்றத்திற்கும் மரணதண்டனைவிதித்தல் வழக்கமாயிருந்தது. அது நிற்க. எதினியர் மகரநாட்டை வெல்லமுடியாதென்பதை யுணர்ந்து அப்போர்தொடர்தல் குற்றமென விதித்தனர். சோலன் விசான் போல் நடித்துப் போர்செய்யும்படி சனங்களைத் தூண்டினான். எதினியர் தோல்வியடைந்து பின்னர் ஸ்பாட்டரின் துணைபெற்று வென்றனர். அக்காலத்தில் எதினியர், குன்றவர் பரதவர் வேளாளர் என மூன்றுபிரிவினராகக் கலகப்பட்டனர். குன்றவர் கடன்பட்டுத் தம் நிலங்களை யிழந்து ஏழைகளாயினர். அவர் பெண்டிர் அடிமைகளாக விடைப்பட்டனர். கி. மு. 594-ல் சோலன் கடன்கொடுக்க வேண்டியதில்லையென முரசறைவித்தான். அவ்வறிக்கையின்பின் நிலமும் பெண்ணும் பொறுப்பாகக் கடன்பெறக்கூடாதெனப் பிரமாணம் விதிக்கப்பட்டது. பெற்றார் தம் பிள்ளைகளுக்கு யாதேனும் ஒரு தொழில் கற்பிக்கவேண்டுமெனவும் விதிக்கப்பட்டது. செல்வர் படைத்தலைவராயும் எளியர் படையாளராயும்

சேவிக்கலாம். சோலன் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தபின் பத்தாண்டுகள் பிறதேசசஞ்சாரஞ் செய்தான். தன் திருத்தமுறையின் பலாபலன்களை அறிதற்குப் பத்தாண்டுகழிந்தபின் திரும்பினான். வேளாளரும் பரதவரும் கலகப்பட்டேயிருந்தனர். மேன்மகன் பேசியஸ்திரூற்றஸ் என்பவன் கொடுங்கோலனாகவெண்ணுகிறான் எனச் சோலன் சனங்களுக்கு அறிவித்தனன். பேசியஸ்திரூற்றஸ் தன் உடம்பில் தானே ஊறுசெய்துகொண்டு தன் பகைவர் ஊறு படுத்தினரெனக் கதறினான். உடனே எதீனியர் அவனுக்கு ஐம்பது மெய்காப்பாளரைக் கொடுத்தனர். மகாக்கிள்ஸ் இக் கொடுங்கோலனைத் துரத்தினானென யவனசரித்திரவாகிரியரான கரடோற்றஸ் கூறுகிறார். பேசியஸ்திரூற்றஸ் வீயர் என்னும் ஒரு மங்கையை ஞானதேவதையைப்போல அலங்கரித்து, அவளோடு வீதிதோறுஞ் சென்று, “நகரத்தோரே பேசியஸ்திரூற்றஸ் என்னும் தலைவனை வரவழையுங்கள்” எனக் கத்தினான். அவன் சனங்களை இங்ஙனம் ஏமாற்றி, இரண்டாமுறையும் கொடுங்கோலோச்சினான். அவன்மக்கள் அவனையும் அவன்மனைவியையும் பகைக்கச் செய்தனராக அவன் மாமன் அவனைத் துரத்தினான். பத்தாண்டு கழிந்தபின் பேசியஸ்திரூற்றஸ் மரதன் களத்தில் வெற்றியடைந்து கி. மு. 529 வரையும் கொடுங்கோலோச்சினான். அவனுடைய ஆட்சியில் கமத்தொழில் விருத்தியடைந்தது; கலைகள் வளர்ந்தன; கோமருடைய பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டன; அரசனும் சோலன் சாற்றிய அரசியன்முறையைத் தழுவினான். அவன்பின் மூன்று கொடுங்கோலர் ஆண்டனர். ஐசக் கோராஸ் என்னும் மேன்மகன் ஓர் அமைச்சனானான். அவன் சனங்களைப் பத்துக்குழுவாக வகுத்து ஒவ்வொரு குழுவையும் பத்துப்பிரிவாக்கினான். அவன், “கொடுங்கோலோச்சுவார் நாடுகடத்தப்படுவர்” என விளம்பரஞ்செய்தான். பெரும்பாலார் ஒருவனைக் கொடுங்கோலன் என எண்ணினால் அவன் நாடுவிட்டு நீங்கவேண்டும். இவ்வண்ணம், எந்தக்குடிமகனையுந் துரத்தலாம். கிளியத்தீனஸ் என்னும் கொடுங்கோலன் இவ்வாறே நாட்டினின்றுந் துரத்தப்பட்டான். இக்காலத்தில் தீபர் எதீனியரோடு பகைத்தனர். கிளியத்தீனன் பார்கியரிடம் துணைவேண்டினான். ஸ்பாட்டரின் கொடுங்கோலன் கிளியமினன் தீபருக்குத் துணைபுரிந்தான்.

[தோடரும்]

ஸ்ரீ:

மஹாகவி பாஸரால் இயற்றப்பெற்ற பாஞ்சராத்திரம்.

முகவுரை.

மஹாகவியாகிய பாஸர் என்பவராலியற்றப்பெற்ற பாஞ்சராத்திரம் என்னும் இந்தக் கதையில் குறிப்பிட்டிருக்கிற ஐந்து இரவுகளிலிருந்து, இந்த ரூபகத்துக்குப் பாஞ்சராத்திரம் என்னும் பெயர் அமைந்திருக்கிறது. (வௌ=ஐந்து, ராத்திர = இரவு.)

கவறாட்டத்தில் தோல்வியடைந்தமையால், தாங்கள் இசைந்தபடி, கானகத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சுற்றித்திரிந்து, பதின்மூன்றாம் ஆண்டு, பாண்டவர்கள் உருவமாறாடிக்கொண்டு ‘அஞ்ஞாதவாசம்’ செய்தார்கள்.

அவர்களுடைய “அஞ்ஞாதவாசம்” கழிந்தும், துரியோதனன், அவர்களுக்கு உவப்புடன் பாதிராஜ்யம் கொடுக்க உடன்படான் என்பதைத் தெரிந்து, போர்நிகழ்ந்தால் அவர்கள் குடும்பம் முழுவதும் அழிந்துவிடுமேயென அச்சமுற்றுக் குருகுலத்துக்கு ஆசாரியரான துரோணர், துரியோதனனைப் பாண்டவர்களுடன் சமாதானம்செய்வித்து அவர்களுக்கு நாட்டைக் கொடுப்பிக்கக்கருதித் தன் விருப்பத்தை அவனிடம் வெளியிடத்தக்கசமயத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய தூண்டுதலால் துரியோதனன் சிறந்ததான ஒரு வேள்வியை நடத்தினான்; யாகம் முடிந்து நீராட்டம் (அவபிருதஸ்நானம்) ஆனபிறகு, அங்கே குழுமி யிருந்தவர்களின் முன்னிலையில், தனக்குத் தர்மத்திலும் ஆயுதப் பயிற்சியிலும் ஆசானான துரோணருக்கு (யஜ்ஞதக்ஷிணையாக) அவருடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதாகத் துரியோதனன் வாக்குறுதிசெய்தபொழுது, பாண்டவர்களுக்குரிய பாதிராஜ்யத்தை அவர்களிடம் கொடுத்தலே தமது விருப்பமென்றும் அவ்விதமே செய்யும்படியும் துரோணர் அவனைக் கேட்டார். அவன் மாமனான சகுனியுடன் ஆலோசித்து, ஐந்துநாட்களில் பாண்டவர்களின் இருப்பிடம் தெரிந்து கூறப்படுமானால், அவருடைய இஷ்டப்படிசெய்வதாக வாக்களித்தான். பாண்டவர்கள்

உருவமாறாடிக்கொண்டிருந்ததால், அவர்கள் நிலைமையைத் துரோணர் தெரிந்து சொல்லமுடியாதென்று துரியோதனன் நினைத்திருந்தான். விராடநகரத்தில் நூறுகீசகர்களையும் மறைவாக இருந்து எவனோ கொன்றுவிட்டான் என்ற செய்தி கிடைத்தவுடன், மிகவும் வலிமைபொருந்தியவர்களான அவர்களைக் கொன்றவன் பீமனே என நிச்சயித்துப் பாண்டவர்கள் ஒருகால் அங்கே இருக்கலாம் என நினைத்த பீஷ்மர் சொற்படி துரோணர் துரியோதனன்வார்த்தைக்கு உடன்பட்டார்.

விராடராசன் துரியோதனனுடைய வேள்விக்கு அழைக்கப் பட்டும் வரவில்லையென்ற காரணத்தைமுன்னிட்டுப் பீஷ்மர் அம் மன்னனுடைய பசுநிறைகளைக் கவர்ந்துவரும்படி கௌரவர்களைத் தூண்டினார். கௌரவர்கள் விராடனுடைய நிறைகளைப் பிடிக்கும் போது பாண்டவர்களுடன் போர்நிகழ்ந்ததால், அவர்களை ஐந்து நாட்களுள் தெரிந்துகொள்ளத் துரோணருக்கு அவகாசம் கிடைத்தது. தான் இசைந்தபடி துரியோதனன் பாதிநாட்டை மனமொப்பிப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான்: என்பது கதையின் சுருக்கம்.

மகாபாரதக் கதையைச் சற்று மாற்றி மகாகவியான பாஸரால் இந்த ரூபகம் ஆக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

இதற்குப் பெயர் வடமொழியில் 'ஸமவாகாரம்' எனப்படும். அதன் இலக்கணமாவது:—

யதூரூவம் நாடகவக்ஷ ஸப்யபொரூபவஜி-தாஃ ।

நெதூரொ ஶூரூப வ்யக்ஷ மவாக்ஷ ஷெவாஸாரூபயஃ ॥

வீரபூயாநாஸூரஸாஸூயொங்காவெஷஷு-வக்ஷூராக்ஷ ।

வஜூவஜூ ஶாவஷெவாஷிக்ஷ தாஃஸூம் கவடாஸூயம் ॥

வூரூரொயரணாஸூரூஷிநிதிதூவிஷ்வாஸூயம் ।

பூயஷெங்கெநிவஜ்வூர கயா பாஷிதூயாவயிஃ ॥

யாராவயி-தீயெ-கெ-தூ-தீயா-கெ-ய-பா-ஷிகா ।

ஷவெஸ ஸஷிவகாரம் ஸூரூஷ்யூ-ஷெ-கெ-ஷி-தூ-தீ-தீ ॥

நாடகத்தைப்போல் பிரஸ்தாவனையும், விமர்சஸந்தியைத்தவிர மற்ற நான்குஸந்திகளும், வேறு வேறு விருப்பமுள்ளவர்களும், தேவாஸுரர்போன்றவர்களுமான பன்னிரண்டு கதாநாயகர்களும், அதில் காணப்பெற்றேவண்டும். மேலும் வீரரஸத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டு மற்றரஸங்களையும் உடைபதாயும், நீண்டதும் குறுகியதும் மிகக்குறுகியதுமான மூன்று அங்கங்களுடன் கூடினதாயும் இயற்கையாலும் தைவிகங்களாலும் நிகழ்ந்த கபடங்கள் மூன்றுள்ளதாயும், நகரமுற்றுகை தீவைத்தல் முதலானவையால் ஏற்படுகிற மூன்று துன்பங்களுடன்கூடியதாயும் கதை இருத்தல்வேண்டும். முதல் அங்கத்தின்கதை மூன்றுயாமநேரத்திலும், இரண்டாவது அங்கக்கதை ஒருயாமநேரத்திலும், மூன்றாவது அங்கக்கதை அரையாமநேரத்திலும் நிகழ்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். 'வீயி' (வீதி) என்ற ரூபகத்தைப்போல் சில விசேஷங்களும் காணப்படவேண்டும்.

இதில் வீரரஸமே பிரதானமாயினும், காவியச்சுவைகளில் மற்றவைகளும் அங்கங்கே காணப்பெறுகின்றன.

முக்கியமான கதாநாயகனை தூர்யோதனன் தர்மவீரன்; துரோணர் தயாவீரர்; மற்ற நாயகர்களிடம் யுத்தவீரத்தனம் காணப்படுகிறது. உண்மையைக்காப்பாற்றுதல் என்ற தர்மத்தைத் தூரியோதனன் நிலைநிறுத்தினான். தயாவீரரான துரோணர் தம் முடைய சீடர்களான பாண்டவர்களுக்கு நாடுகிடைப்பதற்காக மிகவும் முயன்று முடிவில் அவர்களுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும்படி செய்தார்.

இவ்விதமாகப் 'பிரதாபருத்ரீயம்' என்ற அலங்காரக் கிரந்தத்தில் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், இதில் இலக்கணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன வென்பது இதைப் படிப்போர்க்கு விசதமாகும்.

பாசமஹாகவியால் இயற்றப்பெற்ற ஒரே அங்கமுடைய திருசியகாவியமாகிய மத்யமவியாயோகம் என்பது செந்தமிழில்

மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது. இப்பொழுது அம்மஹா கவியால் இயற்றப்பெற்றதும் மூன்று அங்கங்களையுடையதுமான பாஞ்சராத்ரம் என்ற திருசியகாவியமானது செந்தமிழ் நேயர்கள் சிலர் விரும்பியவாறு மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பெறுகிறது. செந்தமிழ்நேயர்கள் விரும்பினால் மேலும் சில காவியங்களை மொழி பெயர்த்து வெளியிட முயல்வேன்.

இங்ஙனம்,

V. S. ராமஸ்வாமிசாஸ்திரி.

க தா பா த்தி ர ங் க ள் .

அபிமன்யு
அர்ஜுனன்
உத்தரன்
கர்ணன்
கோமித்திரகன்
தூர்யோதனன்
தூரோணர்
பிருகந்நை

பகவான்
பீமசேனன்
பிஷ்மர்

விராடன்
இடைப்பெரியோன்
சகுனி

அர்ஜுனன்புதல்வன்.
பாண்டவரைவருள் முன்றாமவன்.
விராடவரசன்புத்திரன்.
அங்கதேயத்தரசன்; தூரியோதனன் தோழன்.
ஓர் இடையன்.
ஹஸ்தினபுரி அரசன்.
தூரியோதனன் முதலியவர்களுக்கு ஆசிரியர்.
அந்தப்பெயருடன்கூடின பாண்டவனான அர்ஜுனன்.
பிராமணவேஷந்தரித்தவரான யுகிஷ்டிமர்.
பாண்டவரைவருள் இரண்டாமவன்.
தூரியோதனன்முதலானவர்களுக்குப் பாட்டனார்.
மதஸ்யதேயத்ததிபன்.
இடைச்சேரிக்கு நாயகன்.
தூரியோதனன் மாமன்.

கஞ்சகி, ஏவலாளர், அந்தணர், தேர்ப்பாகர் முதலியோர்.

ஸ்ரீ:

மகாகவி பாஸ்கால் இயற்றப்பெற்ற

பாஞ்சராத்திரம்.

—X(0)—

ஸுத்திரதாரன்:—(நாந்தியினிறுதியில் அரங்கமேறிநின்று)

பொண்ணு வுயிவனு-ந லீடி-உதொ

யம் கண-பயாசம் ஸகூநீஸூரஸு ।

உயெ-பயநா லீயுயிவிறும்

வாயா லிராபு-தூதொ-லீடி-நு-ம் ॥

கருத்தான காகைகிறமுடையவரும், ராஜ்யவிஷயமாக அர்ஜுனனுக்காகவும் பீமனுக்காகவும் தூதுசென்றவரும், பக்ஷியரசனான கெருடனையாள்பவரும், பேரில் யாவராலும் வெல்ல முடியாதவரும், தீயோரை நல்வழிப்படுத்துபவரும், நல்லகாரியங்களைச் செய்பவரும், வேள்விகளில் தொழப்பெற்றவரும், ஆதிபுருஷருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் (நம்மைக்) காப்பாராக.

[இந்தச் சுலோகத்தில் வடமொழிச்சொற்களால் பின் நிகழும்

கதையை சூசிப்பித்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.]

(சற்றுத்தூரம்சென்று) பெரியோர்களிடம் விண்ணப்பம்செய்து கொள்கிறேன். ஓ! பெரியோர்களிடம் தெரிவித்துக்கொள்ள நான் சித்தமாயிருக்குங்கால், ஏதோ அவரம் கேட்கப்படுகிறதே!; அடே! பார்க்கிறேன்.

(அரங்கத்தில்) குருகுலமன்னனான துரியோதனனுடைய வேள்விச்சிறப்பானது நிரம்பவும் வியக்கற்பாலது.

ஸுத்திரதாரன்:—இருக்கட்டும்; அறிந்தேன்.

ஸவெவூரனு? வு-வெ-ஸாய-ம்

வீ-தூ-பூ-வெ-வூ-ராஜஸு ।

யஜெதூ உயெ-பயநவெஸு-ஷ

கூரா-ராஜஸு வத-உதொ ॥

பரிவாரங்களுடனும் மனைவிமக்களுடனும் அரசர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்; குருகுலவேந்தனான துர்யோதனனுடைய வேள்வியானது மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. (வெளியேறுதல்)

ஸ்தாபனை.

(பிறகு மூன்று அந்தணர்கள் அரங்கத்தில் நுழைகிறார்கள்.)

எல்லோரும்:—மன்னனின் வேள்விச்சிறப்பு மிகவும் ஆச்சரியமானது.

முதலாமவர்:—இங்கேயோவென்றால்,

அவ்வொலிவெழுந்தொலி ஓங்குமென தகராறுவழிவென
ஹவியக்குவென ஸவெஹுத கௌஸுமியா ஹாரமுனாஃ ।
ஹிமெஹுதா வ்யாப்யா வயநிஹதவிஹாஸு மிரயொ
நுபெஹீக்ஷாஃ ப்ராபெஹ ஜமஹி ஸஃ ஹீக்ஷிததிவ ॥

இந்த வேள்வித்தலத்தில் அந்தணர் புசித்துமிருந்த அன்னக் குவியல்களால், திசைகள், புஷ்பித்திருக்கிற நாணற்புற்களால் நிரப்பப்பட்டவைபோல் விளங்குகின்றன; விருக்ஷங்களோ, அவிப் புகைகளால் பூமணம் நிறைந்தனவாய்க் காணப்படுகின்றன; இவ் விடத்தில் மான்களும் புலிகளும் ஒன்றாய்க் குலவுகின்றன; அருகே யுள்ள மலைகளில் சிங்கங்கள் பிறருக்குத் திங்கொன்றும் விளைக்கா தனவாய் இருக்கின்றன; அரசன் யாகதிக்ஷயிலிருக்கும்போது, உலகமெல்லாம் திக்ஷயையதுசரித்து மன அமைதியுடன் இருப் பதுபோலத் தோன்றுகிறது.

இரண்டாமவர்:—நீங்கள் நன்கு உரைத்தீர்கள்.

தவ்வொலிவெழுந்தொலி ஓங்குமென தகராறுவழிவென
ஹவியக்குவென ஸவெஹுத கௌஸுமியா ஹாரமுனாஃ ।
ஹிமெஹுதா வ்யாப்யா வயநிஹதவிஹாஸு மிரயொ
நுபெஹீக்ஷாஃ ப்ராபெஹ ஜமஹி ஸஃ ஹீக்ஷிததிவ ॥

தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் உணவைக்கொள்ளும் முகமான அக்கினி, ஹவிஸ்ஸால் திருப்தியடைந்தது; பொருளால் அந்தணர்கள் திருப்தியடைந்தார்கள்; மனிதர்களும் பசுபக்சிகளும் நல்லுணவால் திருப்தியடைந்தனர்; அரசனிடம் விளங்கும் நற்குணங்களைப் புகழ்ந்துகொண்டு மானிடவுலகமே களிப்படைகிறது; ஆதலால் பூவுலகமானது வானுலகை எல்லாப்படியாலும் அதிகரிப்பதுபோலும்.

மூன்றாமவர்: — இந்தப் பார்ப்பனர்கள் மிகப்பெரியோர்கள்.

ராஜ்யம் வெஷ நவபுஷ்ப வரணா

ஸூர்யபுஷ்பகிரவா

வாயுக்ருஷ்ணவயுக்ருஷ்ண நநியபா

ஸூர்யபுஷ்பகிரவா

விபூரயானி வயம்புஷ்பகிரவா

யஷ்டிபுஷ்பகிரவா

ஸிஷ்யஸூர்யபுஷ்பகிரவா தாண்டிதகரா

ஜீனபுஷ்பகிரவா ஐவ ||

வேள்வியைக் காணவந்திருப்பவர்களான அரசர்களுடைய தலைப்பாகைகளால் தொடர்பெற்ற திருவடிகளுடன்கூடின அந்த ணப்பெரியோர்கள், மிகவும் புகழ்வாய்ந்தவர்கள்; முதிர்ந்த வயதிலும் நியமம் தவறாமலும் வேதமோதிக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள்; கிழத்தனத்தால் தேகம் தளர்ந்து கோலூன்றி மூன்றுகால்களால் நடப்பவர்கள்போல் தோன்றுகிறார்கள்; சீடர்களின் தோள்களைக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு முதிர்ந்த யானைகளைப்போல், மெல்ல மெல்லச் செல்கிறார்கள். (கான்மின்)

எல்லோரும்:—ஓ! ஓ! சிறுவர்கள்! யாகத்தினிறுதியில் 'அவபிருதஸ்நாநம்' ஆகுமுன் யாகசாலையில் நெருப்பை மூட்டி விடாதீர்கள்.

முதலாமவர்:—சீ! சீ! சிறுவர்கள் சபலத்தனத்தைக் காட்டி விட்டார்களே.

வனஷாஹொ ! தீவ்ய-ருவாகநகரியஊஜெ

வாஹா திவஸ்யா

வெத்யாழிவெ-ளகிகாழிம் ஹிஜஹவ்யுஷம்

வாஸெ-நஸஹதெ ।

நாத்ய-ஃவ்யுஷவ்யுஷா ஹரிதகூஸதயா

வெஹீவரிவ்யுதா

பூமஸம் வெவஷ ய-ருஹொமஜ ஹநவிநீம்

ஹூம் பூவிஸதி ॥

யூபஸ்தம்பங்கள் நடப்பெற்ற இவ்வேள்வித்தலமானது பொற்கைகளுடன் கூடியதுபோல் விளங்குகிறது; தன்னருகில், அதார்மிகள் நெருங்குவதை அந்தணர் பொறுத்ததுபோல் யாகாக்கினியானது, மந்திரங்களால் தூய்மைபெறாத லௌகிகாக்கினி தன்னிடம் அணுகுவதைப் பொறுக்கவில்லை; உலராத பச்சைத்தருப்பைப்புற்களால் சூழப்பரப்பப்பெற்ற “யாகவேதி”யானது அதிகமாக எரிக்கப்படவில்லை; மலர்ந்த புஷ்பங்கள்நிறைந்த தாமரையோடையில் யானை நுழைவதுபோல், யஜமானன் முதலியோர் தங்குவதற்காக முன்புறம் கட்டப்பெற்றிருக்கிற சிறுவீடுகளில் யாகப்புணையும் பிரவேசிக்கிறது.

இரண்டாமவர்:—இது இவ்விதமே.

சுதிராழிஹபாஷெஷ ஹீவெதநி-வ-ஹஸ்யுதஹிஜெஃ ।

கூவெவ்யு-ஃகூ-ஹவாரி-ருஜகூ திஜகூ-ஹ திஹபாஷிவ ॥

ஒரு நற்குலத்திற் பிறந்த நல்லாஹொருவன், துஷ்டனை ஞாநியைக்கண்டுவிடவதுபோல், வேறு நல்லிடத்தில் தூய்மைமாறாத காக்கப்பெறுகிறதான “மாஹ-ஃவத்யு” மென்ற அக்சியானது, அதனுடன் வேறு நெருப்புக் கலந்துவிடுமோ வென்ற அச்சமிருதியால், வேள்ளியிடத்திலிருந்து அந்தணர்களால் மிகவும் சாவதானமாக வெளியே கொணரப்பெறுகிறது.

மூன்றாமவர்:--தாங்களிருவரும் மற்றொன்றையும் காண்பீராக.

ஸகடீ உ வ்ய தாவ-ஊ-ஹ விலுஜாநாவி வாரிணா ।

நாஸீவொவா தாவத்யா வாவஹெஹந டிஹிதெ ॥

தன் புதல்வனையிழந்தவளான மடந்தை ஒருத்தி கண்களால்
நீரைச் சொரிந்தாலும், குழந்தைமீதுள்ள அன்பின்மிகுதியால்,
துக்கத்தை முழுதும் நீக்காததுபோல், வேள்விக்கான நெய்க்
குடங்கள் நிறைந்த சிறுவண்டிபானது, நீரால் தெளிக்கப்பட்டா
லும், நெய்யின்மிகுதியால் முழுதும் அணையாமல் எரிந்து
கொண்டேயிருக்கிறது.

முதலாமவர்:—நன்கு உரைத்தீர்.

வனதாம் உக்யயாஸ்ய யஜி-ஸகடீம் டிஹும் ஸஜிஹு-ஹிதெ
டிஹி-ஸுஹிதி நீஸாஅவதயா வஹி: ஸநெநவ-ஹிநம்
வாதெநாகுவித: ஸிவாவரிமதஸூக்யம் க்ரு-ஜிணாமதெ
நஜீஜிணாஜிணவீக்ய தவவம் ஸ-ஹி-ஹிதெ வாவக: ॥

இவ்வங்கியானது, முதலிற் பச்சைப்புற்கள் நிறைந்த இடத்
திற்பற்றியதால் குறுகிய ஜ்வாலையுடன் கூடியதாயிருந்து, அவை
கள் நெருப்பினால் காய்ச்சப்பட்டு உலர்ந்தபிறகு, அரசனுடைய
வேள்வித்தேரை மெல்லமெல்லப் பற்றுகிறது; அப்போது காற்றி
னால் வீசப்பெற்றுப் பெரிய சுவாலைகளுடன்கூடி, வரிசையாக
வண்டிச்சக்கரத்தில் பிரவேசித்து வட்டவடிவங்கொண்டு, பரிதி
போல்விளங்குகிறது.

இரண்டாமவர்:—தாங்களிருவரும் மற்றொன்றையும் காண்
மின்கள்.

வஜீகஜி-ஹிதா டிஹெநந ஹிதா

ஸகூ கொடூரெ: வாவ ஸஜிஹுஜம்மா: ।

ஸஜிவிவஹஸ்ய நாஸ்ய டிஹா

விநி: ஸூதா: வஹயெஹி-யாணி ॥

மரிக்குந்தருவாயில், ஒருவன் தேகத்திலிருந்து ஒருங்கே வெளியேறுகிற ஐந்து இந்திரியங்களைப்போல நெருப்பினால் (சுடப் பெற்ற) புற்றிலிருந்து ஐந்து அரவங்கள் ஒன்றாய்க்கிளம்புகின்றன.

மூன்றாமவர்:—வேறான ஈதொன்றைத் தாங்கள் காண்பீர்களாக.

ஐஹி ரா நஸு வுக்ஷஸு ஸாநிஷெந லோயிநா ।

கொடராநாநெஹஸூரம் வமாம் பூரணா ஹவாஹுதாம் ॥

காற்றுடன் கூடிய வேள்வித்தீயால், சரீரம் எரிக்கப்படும் போது, ஐந்து பிராணனும் வெளியேறுவதுபோல், மரப்பொந்தாகிற தேகத்திலிருந்து பறவைகள் வெளியேறுகின்றன.

முதலாமவர்:—இது அவ்விதமே!

ஸுஷெநெனகெந வுக்ஷண வநம் வுஷி தவாடிவடி ।

கூலம் வாரிசுஷீநெந வுஷெனெவ ஐஹிதெ ॥

தீய ஒழுக்கினான் புருஷனால் நற்கூலம் தூஷிக்கப்படுவது போல், வற்றியுலர்ந்த மரத்தால் புஷ்பித்தவைகளான மரங்கள் நிறைந்த இக்கானகம் எரிக்கப்படுகிறது.

இரண்டாமவர்:—

வனதெ வாதொஹுதா வஸா ஐஹி ரா லோயிநா ।

வாமூரீவ லோஷாணாஸுஸநி நநிவ ॥

யாகாக்கினியால் தஹிக்கப்பட்டனவும் காற்றினால் அலைக்கப்பட்டனவுமான மூங்கில்கள், மனிதர்களுடைய செல்வம்போல் மேலே கிளம்புகின்றன; கிழே தணிகின்றன.

[தோடரும்.]

பழையவற்றிப்பழைய

குறள் வெண்பாக்கள்.

[கல்லூர், சுவாமி. குளப்பிரகாசர் எழுதுவது.]

தடங்கருணைப் பாங்கடவுளருளால் தமிழ்ப்பாணையின் ஆதி அடிகளை (-தாதுக்களை) முதன்முதல் ஆராய்ந்து கண்டுகொள்ளும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டுவதாயிற்று. இதனைத் தமிழுலகம் இதுவரையில் நன்றாய் அறியும். எனது “தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு”, “தமிழ்ச்சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி” எனும் நூல்களையும், தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் காலத்துக்குக்காலம் யான் வெளிப்படுத்திய பல பத்திரிகைவிஷயங்களையும் அநேகர் பார்த்திருப்பார்கள். இவைகளில், தமிழ் அடிகளை சுமேரியம் முதலிய பண்டை மொழிகளுக்கும், ஸம்ஸ்கிருதம் கிரேக்கம் லத்தீனியம் கொதிக்கம் சர்மனியம் பழைய ஆங்கிலம் முதலான இந்து-ஐரோப்பிய பாணைகளுக்கும் அத்திவாரமாயின என்ற முடிவு, பல அறிஞர்கள் உவந்து ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாக நிலைநாட்டப்பட்டது. தமிழ்ச்சொற்களையும் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, கோண்டி, குலாக், கூயி, பிறகூயி ஆகிய தமிழ்ப் பாகதச்சொற்களையும் ஒப்புநோக்கி, தமிழ் அடிகளைக் கண்டுபிடித்து, அவ்வுடிகளினின்றே இந்து-ஐரோப்பியமொழிகள் கிளைத்து எழுந்தன என்ற உண்மையை யான் எடுத்துச்சொல்லிய அளவில் தமிழின்பழமை ஒருவாறு தாபிக்கப்படலாயிற்று.

ஆயின், கிறிஸ்தவாப்தத்திற்கு மிக முற்பட்ட பூர்வதமிழ் எழுத்துக்களையாவது, அவ்வெழுத்துக்களில் வரையப்பெற்ற வாக்கியங்களையாவது அறிந்திலேன். இவற்றைக் கண்டுபிடிக்கும் நல்ல திட்டம் வேறொருவருக்குக் கிடைப்பதாயிற்று. அவர் யாரெனில், சில மாதங்களின்முன் என்னோடு கூடலிருந்து சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்குப் பழஞ்சாசனங்களை வாசித்து நிரைப்பிடித்தவரான சங். ஹிறஸ் சுவாமிகள் எனும் இந்தியசரித்திர ஆராய்ச்சி நிபுணராவர். இவர், யான் ஆதித்தமிழ்ச்சொற்களைக் கண்டுபிடித்தமையைக் கேள்வியுற்று, அவ் ஆதித்தமிழேபோல் தோன்றிய அச்சாசன எழுத்துக்களை எனது உதவியோடு நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளும்பொருட்டு, பம்பாயிலிருந்து இங்கு வந்தவர். இவர்

கொண்டுவந்த சாசனப்பிரதிகளில் 1890 உண்டு. இவற்றில் பெரும் பாலனவற்றை இற்றைக்குப் பதினாறு பதினைந்து வருஷங்களின் முன் மேற்சொல்லிய இடத்திலே இருந்த இரு மணல்திடர்களை அகழ்ந்துபார்த்த அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள், அடித்தளத்திலே கிலமாக்கிடந்த இரு பட்டணங்களிலே கண்டெடுத்தார்கள். இப்பட்டணங்களுக்கு மகெஞ்சதரு என்றும் அறப்பா என்றும் பெயர் சொல்லப்படும். இவை சிந்துநதியின் பிரவாகத்தினால் உண்டான வண்டல்களால் படிப்படியாக மூடுண்டு, நாற்பது ஐம்பது அடிக்குக்கீழ் அழிந்து கிடந்தன. இடிந்து, மட்குவியலுள் மறைந்து கிடந்த வீடு ஆகியவற்றுள் கண்டெடுத்த “முத்திரைகள்” ஒரு வகை மாக்கல்லிலும், தந்தம், செப்புத்தகடு முதலியவைகளிலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவைகளில் செதுக்கியிருந்த சித்திர விபிசை இதுவரையில் எவராவது வாசிக்க அறிந்தாரில்லை. இவ்வகையான விபியில் எழுதினவர்கள் யார் என்பதும் தெரிந்திலது. ஆயினும், மேற்சொல்லிய பட்டணங்களின் தூர்வைகளுள்ளே கண்டெடுத்த பழைய விக்கிரகங்கள், உருவங்கள், மட்கலங்கள், ஆபரணங்கள், கருவிகள் ஆகியவற்றின் படங்களோடு “முத்திரை”ப் படங்களையும் அச்சிட்டு மூன்று பெருங் காண்டங்களாக 1931-ம் ஆண்டு வெளிப்படுத்திய சேர் யோன்மாஷல் என்பவர் மகெஞ்சதரு—அறப்பாவின் குடிகள் ஒருவேளை திராவிடராய் இருந்திருக்கலாம் என்று ஒரு குறிப்புக் காட்டியிருந்தார். அவருடைய அருமையான நூல் வெளிப்பட்டவுடனே, ஒரு நண்பருதவியால், அதனை இருநூற்றாண்டுகளில் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்ட யான், பல ஏதுக்களையும் ஆராய்ந்து மகெஞ்சதரு—அறப்பாக்கு் குடிகள் சந்தேகமின்றிப் பழந்தமிழரே, அவரது பாஷை பழந்தமிழே என அறுதியிட்டு ஆங்கில “இன்டிப்பென்டன்ஸ்” முதலிய சில பத்திரிகைகளில் எழுதினேன். இது நாலுவருஷங்களின் முன். ஆயினும் முத்திரைகளை வாசிக்கவோ தெரியவில்லை. இப்போது ஹிறஸ் சுவாமிகள் அவற்றை வாசிக்குந் திறவுகோலைத் தர, அவரோடு யானும் வாசித்துப் பாஷைமுழுதும் பழந்தமிழே என்று அறிந்து ஆனந்தசாகரத்துள் அமிழ்ந்தேன்.

இதுவரையில் பழந்தமிழ் எழுத்துக்களை ஆராய்ந்தோர் கருத்துப்படி, கி. பி. நான்காம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ்ச்சாசனங்கள் கிடையா. ஆயின் ஸ்ரீ K. V. சுப்பிரமணிய

பழையவற்றிற்பழைய குறள்வெண்பாக்கள். ௨௩௧

ஐயரவர்கள், தாம் தென்னிந்தியாவிற்கண்டுபிடித்து வாசித்த குகைச்சாசனங்கள் சில கி.மு. மூன்றாம்நூற்றாண்டளவில் உள்ளன என்பர். இவையெல்லாம் பிராமி எனும் வரியெழுத்தில் உள்ளவை. பிராமி எழுத்து தற்காலத் தமிழ் எழுத்துக்கு அடிப்படையான வரியெழுத்து. சிந்துப்பள்ளத்தாக்கின் சித்திரலிபி எனும் உருவெழுத்துக்களோ கி.மு. ஐம்பது நூற்றாண்டுவரையில் உள்ளனவாம். இவைகள்,

காணப் பட்ட உருவம் எல்லாம்

மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி,

வழுவில் ஓவியன் கைவினை போல

எழுதப் படுவது உருவெழுத் தாகும்

என முன்னோர் விவரித்தபடி (யாப்பருங்கலவிருத்தி. 535-ம் பக்கம்) மனிதன், மிருகம், சரீர அவயவம், மரம், செடி, சூரியன், சந்திரன் ஆதியவற்றின் படத்தைத் தந்து, அவற்றின் மூலமாய் முதற்கண் அவற்றின் பெயர்களையும், அப்பால் சார்புபற்றி விரிதல் இனந்தழுவல் இயைபுடைமை ஆதிய பொருட்டிரிபுமுறைகளால், வெவ்வேறு பொருளையும் விளக்குகின்ற எழுத்துக்களாகின்றன. (இவ் உருவெழுத்துக்களிற்கு சில தாம், வடிவந்திரிந்து, எங் காலத்து வரியெழுத்துக்கள் ஆயின.) கி.மு. மூன்றாம்நூற்றாண்டுக்குமுன் தமிழ் எழுத்தே கிடையாதென்றிருந்த நாம், இப்பொழுது கி.மு. ஐம்பதாம்நூற்றாண்டளவில் எமது தற்கால எழுத்துக்களுக்கு மாதாவான ஓர் எழுத்துவகை இருக்கக்கண்டு மகிழ்கின்றோம். சிந்துப்பள்ளத்தாக்கில் அகழ்ந்து கண்டெடுத்த உருவெழுத்துப் போன்றவைகளில் வரையப்பெற்ற நெடுஞ்சாசனமொன்று விக்கிரம சோழநாட்டிலுள்ள ஒரு மலைபிற்கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாக இந்நாட்களில் ஒரு செய்தி பத்திரிகைகளில் வரக்கண்டோம். சங்குதரு எனும் இடத்திலும் பழைய பட்டண அழிவுகளுள் “முத்திரைச்” சாசனங்கள் சமீபகாலத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முந்திய பூர்வ சாசனங்களை வாசிக்க அறிந்த ஹிறஸ் சுவாமிகள் இவற்றையும் வாசிப்பவராவார் என்பதற் சந்தேகம் இன்று.

தமிழ் வரியெழுத்தின் பழமையை இதுகாறும் நாம் அறியா திருந்தமைபோலவே, தமிழ்ப்பாட்டுக்கள் வரிவடிவில் விளங்கிய காலத்தையும் அறிபாதுபோனோம். புறநானூறு ஆதிய கோவை நூல்களில் உள்ள பாடல்களே அந் பழமைபானவைகள் என்பதும்,

அவைகள், ஆகக்கூடி, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவை அல்ல என்பதும், ஒருவேளை சில பாட்டுக்கள் கி. மு. இரண்டாம் மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் இயற்றுண்டு வாய்ப்பாடமாய் வழங்கி, பின் கி. பி. நூற்றாண்டுகளிலேயே வரிவடிவில் இயங்குவன ஆயின என்பதும் ஆராய்ச்சிபுணர்களின் அபிமதமாய் இருந்தது. ஆயின் சிந்துப்பள்ளத்தாக்கின் சாசனங்களுள் ஆசிரியத்தலை பொருந்திய சில கவிகளும், எதுகைமோனைகளோடு கூடிய கவிவடிவான பழமொழிகள் போன்ற சிறுச்சிறு வாக்கியங்களும், குறள் வெண்பாவுக்கு உரிய சகல விதிகளும் அமைந்த மூன்றுபாட்டுக்களும் அகப்பட்டன. குறட்பாக்களுள் ஒன்றை ஈங்குக் குறிக்கின்றேன்.

காலொர்மீ என்மீனம் காண்கடவுர் வல்லில் அது
கலதரீர்வல் கேய்துடது நால்.

இதனைத் தற்காலத் தமிழில் திருப்பி எழுதுவோமாயின் பின் வருமாறு வசனரூபமாய்நிற்கும்.

காலொர் (எனும் குலத்தவர்) மீனன் (உடைய) மீனத்தைக் கண்டு (கொண்டு), கடந்து ஏறிப் (போய்ப் பிடித்த) வல்லில் (ஆகிய கோட்டைக்கு) உரியவர் (யாரெனில்), கலந்த ஊரவர் (ஆன) வலிய செயல் அல்லது கை (உடைய) குடகர் பல்லோர் (ஆவர்).

ஒற்றுமைகொண்ட ஊரவர்களான பல வலிய குடகரது கோட்டையை மீனனுடைய வெள்ளி பார்த்துக் கடந்துசென்ற காலொர் பிடித்தனர் என்றது பிண்டப்பொருள். இச் சாசனம் இற்றைக்கு ஏழாயிரம்வருஷங்களுக்குமுன் எழுதப்பட்டது என்றால், எம் தமிழ்முன்னோரின் நாகரிகமும் கல்வித்திறனும் இருந்தபடி என்னே!

மேலைக் குறட்பாவிலே மீனன், மீனம் எனும் இருசொற்களுக்கும் மீனின்வடிவமே உருவெழுத்தாக நிற்கின்றது. இருசொல்லும் “மீன்” னுதல் எனும் அடியினின்று பிறந்தவை எனும் எனது கொள்கைக்கு இது ஒரு நற்சான்று. மீனன் என்ற சொல்லிற்கு, மீன் உருவத்தின் தலையில் இரு கைகளுக்குரிய இரு கோடுகள் முகட்டுவடிவமாய் இணைந்திருக்கின்றன. இரு கைகளைக் காட்டும் கோடுகளோடு, இரு கால்களுக்கு இருகோடும், உடலுக்கு நிமிர்ந்த கோடும் உள்ள உருவமே சிந்துப்பள்ளத்தாக்கு உருவெழுத்தில் ‘ஆள்’ என்று வாசிக்கப்படும். ஆதலால் ஆள் எனும் சொல்லைக்

குறிக்கும் உருவத்தின் கைப்பாகம் ‘அன்’ பொருளோடு மீன் தலையில் பொருந்தி மீனன் என்ற சொல்லாயிற்று என்பது ஹிறஸ் சுவாமிகளது கருத்து. இது ஆள் எனும் சொல்லினின்றே ஆண் எனுஞ் சொல்லும், அப்பால் அன், அள் எனும் விசுவகருமம் பிறந்தன எனும் எனது (“தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு” எனும் நூலில் வெளிப்படுத்திய) கொள்கையை ஆதரிக்கின்றது. அதுமட்டா! சிந்துப் பள்ளத்தாக்கு உருவெழுத்துக்களில் ஆள், ஆண் எனும் இருசொல்லுக்கும் ஒரு உருவமே சிறிது மாற்றத்தோடு பொறித்திருக்கின்றமையும் எனது கொள்கைக்குப் பிரபல ஆதாரமாம்.

காண் கட. ஏர் எனும் மூன்று வினைகளும் ரூபகரணம் இன்றி அடிமாத்திரமாய்நிற்பதை நோக்குக. இவை மூன்றும் எனது சொற்பிறப்பு—ஒப்பியல் அகராதியில் வழியடிகளாகக் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றிற்குத் தலையடி அண், அட், எற் என்பன வாகும். சிந்துப்பள்ளத்தாக்காரின் பாஷை எவ்வளவு பழமையானது என்பது இவைபோன்ற சொற்களால் விளக்கமாகும்.

வல்லில் அது என்றதில் ‘வல்லில்’ இலக்கியங்களுள் காணப்படாத ஒரு சொல். ‘அது’ எனுஞ் சொல்லின் ஆதி அர்த்தமும் அவதானிக்கத்தக்கது. இச்சொல்லின் அடி அக், அத்து (=“சேர்தல், சேர்த்தல்”) என்பது. வல்லிலது எனுமிடத்து கோட்டையானது யாருக்குச் சேர்ந்ததோ அவர்கள்; அல்லது கோட்டைக்கு உரியவர்கள் என்றது தொனிக்கும். பிற்காலம் “அது” உடைமையப் பொருள்கொண்டது இவ்வாறேயாம். இங்கு அகரம் சேய்மையை அன்று அண்மைபெய்யே காட்டிற்று. சாசனங்களில், “அது” மீனம் என்றதிற்போல அது எனும் சொல் தலையிடத்தில் வரும்போது, அண்மைச்சட்டாகவே தெரிகிறது. அகரம் ஆதியில் அண்மையை விளக்கிற்று எனும் எனது கொள்கைக்கு இதனால் ஆதரவுகிடைக்கின்றது.

கலகுரிர் (கலக்கூரிர்) என்ற தொடரில் ககரமெய் இரட்டியாமல் நிற்பதும், ககர ஊகாரத்துக்குப் பதில் ககர உகரம் நிற்பதும் ஒரு விசேஷம். தற்காலம் கலந்த ஊரவர் எனில் கலக்கூரவர் என்றல்ல, கலப்பூரவர் என வரும். ஊரவர் என்றது ‘ஊரிர்’ என நிற்பது வேறொன்று. அர் எனும் பன்மை விசுவகரு இர் எனும் உருவமே உற்பத்தியாகும் என யான் “தமிழமைப்புற்ற வரலாறு”

53-ம் பக்கத்திற் காட்டியதற்கு இது சான்றாகின்றது. பழைய இர் விசுவநாதைய 'வேளிர்,' 'மகளிர்' ஆகிய சில சொற்களில் இன்றைக்கும் காண்கின்றனமே.

வல்கெய் என்றது, மோனையின்படி, வல்கையென்றிருத்தலே பொருத்தம். இதனால் கெய்க்கும் கைக்கும் ஒரு குறியையே வழங்கினர் என்று தெரிகிறது. உள்ளபடி, கெய் எனும் சொல்லி லிருந்தே 'கை' வந்தது என எனது அகராதி காட்டும். கெய்க்கு அடிச்சொல் எய்-தல். அதாவது 'மேலெடுத்தல்,' 'யாதொன்றைச் செய்தல்.' கன்னடத்தில் இன்றைக்கும் கையைக் கெய்யென்றும் செய்தலைக் கெய்தலென்றும் சொல்வர். ஆதியில் ஒன்றாயிருந்த கெய் எனுஞ்சொல் பிற்காலம் தமிழில் அவயவத்தைக்காட்டக் கையென்றும் வினையைக் காட்டச் செய் என்றும் வரலாயிற்று. ஆயினும், சில பழம் இலக்கியங்களில் 'செய்' என்ற வினையும் கை யென்றிருக்கிறது. "எய்த்தடிச்சிலம் பிரங்கு மின்குரல் கைத் தெடுத்தலில்" (சிந்தாமணி. முத். 85) என்பதற் கைத்தல் செலுத்து தல். இதில் எய்தல் எனும் அடியார்த்தமும் விளங்குதல் காண்க. இவ்வாறே "கையறுநிலை" என்றதில் கை செய்தற்பொருள் கொள்ளுகின்றது. கையொழிதல், கைதூவுதல் என்ற தொடர்களில் செயலும் கையும் எனும் இருபொருளும் கலந்து தோன்றுகின்றன.

குடகு என்ற சொற்குச் சித்திரலிபியிற்கண்ட உருவம் வாலுள்ள ஒரு ஆளின் ரேகைச்சித்திரமேயாம். இதனால், குரங்குச் சொல்லிற்குக் குடகுதலே (குரங்குதல்) உற்பத்தியாம் என யான் காட்டியது வலியுறுத்தப்படும். (தமிழ்ச்சொற் பிறப்பாராய்ச்சி 10-ம் பக்.) குடகு என்றது குடகர் எனும் சாதியாரைக் குறிக்கின்றது. இச் சொற்குக் குடங்கிய உருவமுள்ள பிராணியின் உருவம் அமைக்கப்பட்டது பொருத்தமேயாகும்.

ஈற்றில் நால் என்ற சொல் 'நீண்டது, விரிந்தது' எனும் அர்த்தமுள்ளது ஆதலால், அநேகர் எனும் பொருளைக் கொள்ளுவதாயிற்று. நாலுபேர் அறிந்தது எனும்போது அநேகர் அறிந்தது என்பதே கருத்தாகுமன்றோ!

கம்பராமாயண சாரம்.*

[தேர்ந்தெடுத்த இனியகவிகள் விளக்கவுரை கதைத்தொடர்ச்சி
அடங்கியது.]

யுத்த காண்டம்.

[இராமனது வானரசேனைக்கும் இராவணனது இராட்சசசேனைக்கும்
இடையே நிகழ்ந்த போர்களைக் கூறுவது.]

கடவுள்வாழ்த்து

- 1 ஒன்றே யென்னி னென்றேயாம் பலவேன் றரைக்கிற்¹ பலவேயாம்
அன்றே யென்னி னன்றேயா மாமென் றரைக்கி² னாமேயாம்
இன்றே யென்னி னின்றேயா முளதென் றரைக்கி³ னுளதேயாம்
நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை நமக்கிங் கேன்னோ பிழைப்பம்மா⁴.

கோணுகூட்டு:† ஒன்றே என்னின் ஒன்றே ஆம்; பல என்று உரைக்கின்
பலவே ஆம்; அன்றே என்னின் அன்றே ஆம்; ஆம் என்று உரைக்கின் ஆமே
ஆம்; இன்றே என்னின் இன்றே ஆம்; உளதென்று உரைக்கின் உளதே ஆம்;
நம்பி குடிவாழ்க்கை நன்றே! அம்மா! இங்கு, நமக்குப் பிழைப்பு என்னோ!

* [All Rights Reserved by the Author.] இந்நூல், 'கம்பராமாயண
இன்கவித்திரட்டு' என்ற பெயருடன் 1922-ம் வருடம் தொடங்கி, இந்தப்
பத்திரிகையில் வெளியாகிவந்தது. 'பஞ்சாமிர்தம்' 'தமிழர்நேசன்' என்ற
பத்திரிகைகளில் பிரசுரமான ஆரம்பப்பகுதியொழியச் சுந்தரகாண்டம்
முழுவதும் முந்திய நான்குகாண்டங்களும் இப் பத்திரிகையில் வெளியாகி
யிருக்கின்றன. சென்றவருடத்தில் பாலகாண்டமும் இந்த வருடத்தில்
அயோத்தியாகாண்டமும் புத்தகரூபமாகப் பதிப்பிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.
ஆரணியகாண்டம் அச்சிலிருக்கின்றது. பதிப்பிக்கப்பெற்றிருக்கின்ற காண்
டங்களிற் செய்திருக்கின்ற, பாட்டுக்களைச் சந்திபிரியாதெழுதல் முதலிய
வேறுபாடுகள், இந்தக் காண்டத்திலே பின்பற்றப்பெற்றிருக்கின்றன.

† அன்னுவயம்—உரைமுறை (Prose order) — வசனநடை.

பொருள்: கடவுளாகிய பரம்பொருள், ஒருபொருளுள்ளால், ஒருபொருளாம்; பலபொருளுள்ளால், பலபொருளாம்: யாதாயினு மொருபொருளைச்சுட்டி அப்பொருளன்றென்றால், அப்பொரு ளன்றும்; அப்பொருளாமென்றால், அப்பொருளாம்: இன்மைப் பொருளுள்ளால், இன்மைப்பொருளாம்; உண்மைப்பொருளுள் றால், உண்மைப்பொருளாம்: (இப்படியாக முரண்பட்டநிலைமை யுடைய) ஆண்டவன்வாழ்க்கை நன்றாயிருக்கின்றது! அம்மா! (நம்முடைய ஆண்டவன்பிழைப்பு இப்படியானால், அடிமைக ளாகிய) நம்முடைய பிழைப்பு எப்படியாம்?

நம்பி—ஆடவருட்சிறந்தோன்; புருடோத்தமன்: கடவுளைக்குறித்தது. 'இங்கு' என்பது, 'நம்பி குடிவாழ்க்கை இப்படியிருக்கும்போது' என்ற பொருள்பட நின்றது.

நம்பி என்பது பரமாத்துமாவையும் நமக்கு என்பதிலடங்கிய நாம் என்பது ஜீவாத்துமாக்களையும் குறித்தன. பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் ஆண்டானும் அடிமையுமென்னும் வழக்கையுட்கொண்டு, 'ஆண்டவன்பாடு இப்பாடானால், அடிமைகள் பாடு எப்பாடு!' என்று விநோதமாகக் கூறிய கவித்துவசாதுரியம் கண்டு களிக்கத்தக்கது.

மூன்றடிகளில் சாத்திரரீதியாகக் கூறிய அரியபொருளை இனிய பொருளாக நான்காமடியிற் கவிமுறையாகக் கூறினார்.

கடவுளாகிய பரம்பொருள், — ஏகபராபரவஸ்து வென்பதுபற்றி ஒன்றுமென்றும், அதற்கெதிராக, சேதனசேதனப் பொருள்கள்* பலவற்றி லும் அந்தரியாமி† யாயிருத்தலால் பலவாமென்றும்; எப்பொருளிலும் வியா பித்திருத்தல்கொண்டு எப்பொருளுமாமென்றும், அதற்கு மாறாக, வியாபகப் பொருள்‡ வேறு வியாப்பியப்பொருள்† வேறுதலால், எப்பொருளு மென்றும்; ஆத்திகருக்கு உள்ளதாமென்றும், அதற்கு எதிரிடையாக, நாத்திகருக்கு இல்லதாமென்றும் முரண்பட மொழிதற்கு (க் கடவுளாகிய பொருள்) இடந்தருகின்றதென்பது முதல் மூன்றடிப்பொருள். ஈசுவரன் தன்மை இப்படியானால், சீவரின் தன்மை எப்படியாமென்பது ஈற்றடிக் கருத்து.

* சேதனம்—அறிவுடைது. அசேதனம்—அறிவில்லாதது.

† அந்தரியாமி—உள்ளேயிருக்கிறவன்.

‡ வியாபகம்—பரவியிருப்பது. † வியாப்பியம்—பரவப்பட்டிருப்பது.

‘ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தெய்வமும்’ என்ற திருமூலர் வாக்குப்படி மானுடம்† ஒன்று, அதுபோலத் தெய்வமும் ஒன்று என்பது ஒரு கொள்கை; மனிதர், ஆரியர் மங்கோலியர் நீகிரோவர் முதலிய பல சாதிய ராவர், அதுபோலத் தெய்வமும் பலவாம் என்பது வேறொரு கொள்கை. இக் கொள்கைகள் பற்றிக் கடவுளாகிய பரம்பொருள் ‘ஒன்றே யென்னின் ஒன்றேயாம்; பலவென் றுரைக்கிற் பலவேயாம்’ என்றும், ‘ஒன்று நீ அல்லே அன்றி ஒன்றில்லை’ என்ற திருவாசகக்கருத்துப்படி ‘அன்றே யென்னின் அன்றேயாம் ஆமென்றுரைக்கின் ஆமேயாம்’ என்றும், ‘உளனென இல னென இவைகுணம்’ என்ற திருவாய்மொழியைப் பின்பற்றி ‘இன்றே யென்னின் இன்றேயாம் உளதென் றுரைக்கின் உளதேயாம்’ என்றும், கடவுள்தன்மையைக் கட்டுரைத்தல் கட்டசாத்தியமென்னுங் கருத்துடைய ‘கோண பெரிதுடைத்தெம் பெம்மாணக் கூறுதலே’ என்ற திருவாய்மொழி யின் விநோதக்கூற்றை அறுகரித்து ‘நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை நமக்கிங் கென்னோ பிழைப்பம்மா’ என்றும் கூறினாரென்னலாம்.

கடவுளின் எதிரெதிரான இரட்டைத்தன்மைகள் பலவற்றை அடுக்கிக் கூறும் இக் கடவுள்வாழ்த்துக்கவி, திருவாய்மொழிப் பாசரங்கள் சில வற்றை ஒத்திருக்கின்றது. அவை வருமாறு:

நல்குரவும் செல்வும்* நரகும் ஈவர்க்கமுமாய்
வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய்

கண்ட இன்பதுன்பம் கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்த்
தண்டமும் தண்மையும் தழலோடு நிழல்களுமாய்.

ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன்
காணலும் ஆகான் உளனல்லன் இல்லையல்லன்
பேணுங்காற் பேணும் உருவாகும் அல்லனாமாம்
கோண பெரிதுடைத்தெம் பெம்மாணக் கூறுதலே.

இந்தப் பாட்டில், மக்களாவாரெல்லாருக்கும் சம்பந்தமான, ‘மதங் களும் கடவுளும்’ என்னும் பொருள்கள், விவகரித்து விளக்கப்பட்டிருக் கின்றன. ‘எமக்கு மதமில்லை’, ‘எமக்குக் கடவுளில்லை’ யென்பாரும் மதமும்

† மானுடம்—மனுகுலம்—மனுஷசாதி.

* செல்வமுமென்பதன் விகாரம்.

கடவுளும் உடையரேயாவர். எவ்வாறெனில், மதமில்லையென்பார், மதமில்லையென்னும் மதமுடையராவர். இது பற்றியன்றே, நாத்திகத்தை ஒருமதமென்றும் நாத்திகரை ஒருமதத்தரென்றும் முன்னோர் வகைப்படுத்தினர். பயனிலையெனப்படும் ஒவ்வொரு வினைக்கும் எழுவாயென்னும் ஒவ்வொரு கருத்தா வேண்டும். நாத்திகர் 'கடவுள் இல்லை' யென்பர். அவர் 'இல்லை' யென்பதற்குக் கர்த்தா, (அதாவது அவர்கள் எப்பொருளை யில்லையென்கிறார்களோ, அப்பொருள்) கடவுளாயிருக்கும் உண்மை காண்க. இவ்வாறாக ஒருவாறு, நாத்திகரும் மதமும் கடவுளும் இல்லாரல்லாரென்பது போதருமென்க.

கம்பர், பைந்தமிழ்ப் பசும்பொன்கொண் டியற்றிய பாட்டுப் பாத்திரத்திலே, உயர்ந்த தத்துவத்தின் சாரமாகிய நல்லாவின் பாலைச் சிறந்த கவித்துவத் திஞ்சவைத்தேனுடன் செவ்விது கலந்து, விற்பன்ன விருந்தினர்குழாம் கூட்டுண்டு குதுகலித்துக் கொண்டாடும்வண்ணம், மூவாமருந்து சாவாமருந்தென்னும் தேவாமுதமும் நேராகாத விருந்துணவாக அளித்ததென்னும்படியுள்ளது இந்தக் கடவுள்வாழ்த்துக்கவி.

பாடபேதங்கள்: ¹ பலவேயென்னிற். ² ஆமேயென்னி. ³ உளதென்றியம்பி, உளதென்றெண்ணி. ⁴ பிழையம்மா.

[தொடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

மதிப்புரை.

கம்பராமாயணசாரம்:—‘கல்வியிற்பெரியன் கம்பன்’ என்று தொன்றுதொட்டே ஆன்றோரால் நன்குமதிக்கப்பெற்ற கம்பநாடருடைய கல்வித்திறமும் சொல்வித்தகமும் இத்தகையவென வரையறுக்கப்படாத பெருமையுடையனவே. அவரால் இயற்றப்பெற்ற மாபெருங்காப்பியமாகிய இராமாயணத்தால் அறியக்கிடக்கும் நீதிகளும் நியாயங்களும் தருமசூக்குமங்களும் ஒழுக்கவழக்கங்களும் பல கலைமுடிவுகளும் கற்பனை அலங்காரங்களும் காவியச்சுவைகளும் முதலிய பலவகையான கவிநயங்களும் இன்னவென அளந்தறிதல் எவர்க்கும் இயலாதன. கவிநயங்களோ நவில்தொறும் புதினாபுதிதாகத்தோன்றும் பொருளமைதியாற் பொலிந்துவிளங்குவன. அவையெல்லாம் ஒருவரால் அறியவும் சொல்லவும் ஒண்ணாதனவாயுள்ளன. அவற்றுள்ளும் ஓரொருவர் ஓரொருசெய்யுளில் ஓரொருபொருளையங்கண்டு புலப்படுத்துவதுண்டு; அங்ஙனம் புலப்பட்டவற்றையே பலரும் பன்முறை பாராட்டியுரைப்பதும் உண்டு; அவற்றை அடிக்கடி கேட்போமாயினும் உவப்பும் களிப்பும் ஒருங்குடிகழக் காண்கிறோம். அதனாலன்றோ ‘கம்பநாடர்கவி போலக் கற்றோர்க்கிதயம் களியாதே’ என்று பாராட்டப்பெறுகிறது. என்போலவென்னில் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதும் திங்களிவகையும் பன்முறைதுகரினும் நுகர்வோர்க்கு அவை சுவைகுன்றாது தெவிட்டாது மகிழ்வளிப்பதுபோலும் என்பதாம்.

இங்ஙனம் தெவிட்டாச்சுவையளிப்பதாகிய கம்பராமாயணப் பகுதிகளின் பலபிரதிகள்வைத்து ஒப்புநோக்கிச் சுத்தபாடமறிந்து நன்பொருள்தெரிந்து பன்முறை அநுபவித்துவந்தவரும் பெருங்குடிமரபிற் பிறந்தவரும் வித்வத்பிரபுவுமாய் விளங்கும் வெள்ளகால் ராவ்சாஹிப். ஸ்ரீமான். வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்கள், ‘தாயின்புறுவது உலகின்புறக்கண்டு காழுறுவர் கற்றறிந்தார்’ என்னும் பொய்யாமொழியை மெய்யாக்கிக்கொண்டு, கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு என்ற தலைப்பிட்டு நீண்டநாளாக இனிய

தொரு பொருளுரையைச் செந்தமிழ்வாயிலாக வெளியிட்டுவருவதும், அதில் முதல் ஐந்துகாண்டங்கள் முற்றுப்பெற்று இப்பொழுது ஆரவது யுத்தகாண்டம் 'தொடங்கப்பெற்றிருப்பதும்' நம் செந்தமிழ்நேயர்கள் அறிந்த விஷயமே. இதனை யாவரும் தனிப்புத்தகமாகப்பெற்றுப் படித்தின்புறுமாறு வெளியிடக்கருதிய முதலியாரவர்கள், இப்பொழுது கம்பராமாயணசாரம் என்ற தலைப்பில் பாலகாண்டத்திலும் அயோத்தியாகாண்டத்திலும் தேர்தெடுத்த பல இனிய கவிகளுக்கும் கொண்டுசூட்டு, பொழிப்புரை, குறிப்புரை, ஆராய்ச்சியுரை, கதைத்தொடர்ச்சி, பாடபேதம் முதலியவற்றால் பொருளை இனிது விளக்கி, தேன்னிந்தியசைவசித்தாந்தநூற்பதிப்புக்கழகத்தாரால் அழகிய இரண்டு புத்தகமாக அச்சிடுவித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இப்பதிப்பில் முன் செந்தமிழில் வெளியிடாத பலவிசேடவுரைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகம் கம்பராமாயணம் படிப்பவர்க்கெல்லாம் மிகவும் பயன்படத்தக்கது. நல்ல காகிதத்தில் திருத்தமாகவும் அழகாகவும் அச்சிடப்பெற்றது. இதற்கு மஹாமஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்யகலாநிதி டாக்டர். ப்ரும்மஹீ. உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும், பண்டித ஸ்ரீலஹீ சுவாமிவிபுலாநந்தரவர்களும் முறையே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுயகரித்த முகவுரைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றால் இப்புத்தகத்தின் நன்மைகள் இனிது விளங்கும்.

இவ்வரிய தமிழ்ப்பணியை நன்கு நடத்துமாறு இதன் ஆசிரியர்க்குப் பொருளுதவிபுரிந்து ஊக்கமூட்டியும், பல்லாற்றானும் தமிழ்வளர்ச்சிக்குவேண்டுவனபுரிந்தும் வரும் திருப்பனந்தாள்மடத்துத்தலைவர்களான ஸ்ரீலஹீ காசிவாசி சாமிநாததம்பிரான்சுவாமிகளுடைய வள்ளன்மை பாராட்டத்தக்கது. இதன்விலை: பாலகாண்டம் ராப்பர் ரூ 1—10—0, கலிகோ ரூ 2—0—0. அயோத்தியாகாண்டம் ராப்பர் ரூ 1—6—0, கலிகோ 1—12—0. வேண்டுமோர், 'தேன்னிந்தியசைவசித்தாந்தநூற்பதிப்புக்கழகம் விமிடெட், கிழரதவீதி, திருநெல்வேலி' என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரமூலமும் நச்சினுர்க்கினியர் உரையும்:—இவை, தமிழ்வித்துவான் புன்னுலைக்கட்டுவன் பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையரவர்கள் எழுதியுதவிய உரைவிளக்கக்குறிப்புக்களுடன், ஈழகேசரி அதிபர் மகா-நா-ஸ்ரீ நா. பொன்னையா அவர்களால் ராப்பஹதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் ஞாபகார்த்த வெளியீட்டில் முதலாவதாக வெளியிடப்பெற்றது. பயில்வார்க்கு உபயோகமாகும்படி இதில் தொல்காப்பியர்வாலாறு நச்சினுர்க்கினியர்வாலாறு தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் வரலாறு சூத்திர அகராதி உதாரண அகராதி அரும்பதவிளக்கம் மேற்கோள்விளக்கம் விஷய அகராதி அறுபந்தம் முதலியன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பழையதமிழிலக்கணநூலாகிய தொல்காப்பியத்துக்கு உரைகண்டார் பலருள்ளும் இளம்பூரணரும் நச்சினுர்க்கினியருமே நூல் முழுதுக்கும் உரைகண்ட பெருமையுடையவராவர். இவருள் நச்சினுர்க்கினியருரை பலரால் பலமுறை பதிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆயினும், அதனுள், பயில்வார்க்கு விளங்காத பலவிஷயங்கள் ஆங்காங்குள்ளன. அவையெல்லாம் வல்லாரவாய்க் கேட்டறியத்தக்கன. அவற்றுள் தம் நுண்மதியால் ஆராய்ந்தும், பல சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்களிடம் கேட்டும் தாம் தெளிந்தவற்றையெல்லாம் பிறரும் அறிந்தா பயன்கொள்ளுமாறு இப்பதிப்பில் ஆங்காங்குக் கிழக்குறிப்பாக எழுதியுதவிய ஸ்ரீ. கணேசையரவர்களுடைய ப்ரோபுகாரசீலமும், இப்பதிப்பைப் பலபல பழந்தமிழ் நூல்களை நமக்கு முதன்முதல் அச்சிட்டுதவிய பெருந்தகையினரான யாழ்ப்பாணம் ராப்பஹதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் ஞாபகார்த்த வெளியீட்டுள் முதற்பிரசுரமாகப் பலவகையாலும் சிறக்குமாறு பதிப்பித்துதவிய திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள் தமிழ்ப்பற்றும், தமிழ்ப்புலவர்பாற் கொண்ட பெருமதிப்பும் தமிழ்மக்களால் பெரிதும் பாராட்டத்தகும். உரைவிளக்கக்குறிப்புக்களோடுகூடிய நூல்களை இப்போது எல்லாராலும் விரும்பப்படுவன. ஏனையதிகாரங்களும் உரைகளும் விளக்கமான உரைக்குறிப்புக்களுடன் வெளிவரின் பயில்வார்க்கு மிகவும் நலம்பயக்கும். தடித்தகாகிதத்திற் பலவகையெழுத்தால் திருத்தமாக 500 பக்க அளவில் அச்சிட்டுக் கண்கவர்வனப்பிற்கட்ட (பைண்டு

செய்ய)ப்பட்டதும் இலக்கணம்பயில்வார்க்கும் நூலாராய்ச்சி செய்வார்க்கும் இன்றியமையாத வேண்டப்படுவதுமான இப்புத்தகத்தின் விலைவிவரமுதலிய அறியவிரும்புவோர் இதன் பதிப்பாசிரியரான ஈழகேசரி அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்களுக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்க.

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார மேற்கோள்விளக்க அகராதி முதலியன:—தமிழிலக்கண நூல்களுள்ளெல்லாம் சிறந்தது தோல்காப்பியமே. இது பல பெரியாருரைகளோடு கூடி ஒருபெருங்கடலாக விளங்குகிறது. இதனுள், பொருளதிகாரம் பலவகை அரும்பொருள்களைத் தந்து ரத்நாகரமாக நிலவுகின்றது. இதற்கு உரைகண்ட பெரியார் இடையிடையே எடுத்தாண்ட மேற்கோள்கள் அளப்பரியனவாயுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் அகராதிமுறையில் தொகுத்து, பொருளதிகாரப்பதிப்புப் பலவற்றுள்ளும் இன்னொன்றைப் பதிப்பில் இன்னின்னபக்கத்தில் வந்த இன்னின்ன செய்யுட்பகுதிகள் இன்னின்ன நூலில் இன்னின்னபகுதியைச்சேர்ந்தன என்று தெரிந்தவரை அட்டவணியால் விளக்கியும், நச்சினுர்க்கினியர்வரலாறும் பேராசிரியர்வரலாறும் பொருட்குறிப்பும் விரிவாயெழுதிச்சேர்த்தும், நல்லகாகிதத்தில் செவ்விய எழுத்தில் 300 பக்கத்துக்கு மேற்கொண்ட அழகியபுத்தகமொன்று, தமிழறிஞர் திருவாளர் ம. ஆ. நாகமணி என்பவரால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது, தமிழிலக்கணம் பயில்வார்க்கும், தமிழாராய்ச்சி சரித்திர ஆராய்ச்சி தமிழ்நூற்பதிப்பு முதலிய துறைகளில் முயல்வார்க்கும் மிகவும் பயன்படத்தக்கது. ராப்பர் பைண்டு நூ. 1—4—0. கலிகோபைண்டு நூ. 1—8—0. வேண்டுவோர் 'தமிழறிஞர்' ம. ஆ. நாகமணியவர்கள் 2/21 கேசவப்பெருமாள் தெற்குவீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை' என்ற விலாசமுடையவர்க் கெழுதிப் பெறலாம்.

விண்ணாரும் படிவிரும்பும் பொருநரிரும்
புறமன்றி வேலை நீர்கூழ்

மண்ணாரும் படிவிரும்பே மையர்புறநோக்
கிற்றிலவா மறந்து மன்னே.

(கச)

1848 தெவ்வரைமுன் செருக்களம்புக் கடுதனுதல்
விழிப்பிறந்து ¹தெழித்து விண்சேர்
வெவ்வழலின் பொறியன்றே யிடியேறென்
நின்றளவும் வீழ்வ தெல்லாம்

அவ்வழலன் றுயிர்த்தகொழும் புகையன்றே
மழைக்குலமென் றுய தோங்கும்
எவ்வரையு மவன்வயிரப் படைதுணித்திட்
டுலந்தவர்பாக் கையினென் பன்றே.

(கரு)

1849 உலந்தநா ளொழிந்தனபூ தலத்துயிர்கட்
கியமனும்வே றுளனு மென்னப்
புலந்தநாட் புறந்தருகூற் றிமையவர்புக்
தேளாண்மை புகுந்த தாலே
கலந்தநாள் பாவையுமெய் நடுக்குறலா
லிகலெனவுங் கருத்து றுனாற்
சலந்தவா முழவுறழ்தோட் டிணைப்பொருநன்
பெருவிறல்பார் சாற்றற் பாலார்.

(கசு)

1850 சுற்றுடைநாண் செறித்தவடற் கரிகையொடுஞ்
சுவற்செறித்த தூணி யோடும்
பொற்புடைநா னெறிந்தமுந்து தழும்பெழில்கு
ரிடந்தழிய பொருவி லோடுங்
கற்புடைவந் துணைப்பகழி யுடக்குவிரற்
புட்டில்வலங் கட்டி யோர்நா
ளற்புதமா னவர்திலகன் வயப்புலிவேட்
டையினெவனோ வடியிட் டானே.

(கசு)

வேறு.

- 1851 நெடியி டுங்குர லொடிவில்கா னீளிடை நெடியோ
னடியி டுந்தொறு மிடுந்தொறும் பிளந்ததார் கலிகுழ்
படியி டும்பொறை பரித்தபாந் தளின்பண மகுட
முடியி டுந்தொறு மிடுந்தொறும் பிளந்தமு தண்டம். (கஅ)
- 1852 வண்டு பாண்முரன் றுழுதுதா தருந்துதார் மறவோ
னெண்டி சாமுகங் குலுங்கிட நடந்தகாட் டெழுதூள்
ஆண்ட கோடிதட் டழிந்தநா ஞலகமைத் துளனும்
புண்ட ரீகமென் பொகுட்டுளான் புவனமும் பொதிந்த. ()
- 1853 பரந்த கேள்விய ரொண்மைஞா னமுப்படிற் றெழுக்கத்
தரந்தை யாரொடும் பழகமாய் திறனறி வுறுத்தும்
நிரந்த ரந்துகள் படிந்தொளி மழுங்கிய நிறைசால்
புரந்த ரன்றமி புரந்ததே சுறும்வியன் புத்தேள். (உ0)
- 1854 பொற்ப நோற்றுறு புண்ணியத் தையுந்தினம் புணர்வ
தற்ப மாயினு மகமழிப் பதையறி வுறுத்துங்
கற்ப வந்தியத் தன்றியும் புதைவுறாக் கனக
வெற்பு துண்டுகள் படுதலாற் புதைந்துள விதியே. (உக)
- 1855 மாண்பு டைக்கொடுந் தொழிலின னிடந்தழீஇ வரிவி
னாண்பு டைப்பொலிக் குருமுறு மரவுபோ னடுங்கிக்
காண்ப தற்குமுன் முழைதுறந் துருவுவெங் கணையிற்
சேண்பு லத்திரிந் தொளிப்பன வாளியின்றிரளே. (உஉ)
- 1856 கடன்க ளாந்தொழின் மூன்றினு ளிறுதிதன் கடனா
முடங்க லாஞ்சிலை நானொலி யசனியின் முழக்கந்
துடங்க லான்முழை தொறுமுழை தொறுந்துவன் றனவாய்
மடங்க லான்வயப் புலிக்குல மடங்கலா மன்னே. (உ௩)
- 1857 வெறிப்ப சுந்தளி நறவமா லிகையொடும் வெயில்கூர்ந்
தெறிப்ப தாகிய வாரமார் பினனைநின் நெதிரந்தே
குறிப்பி ழுந்தகொற் றமுமிழந் தடங்கருங் கொலைசால்
பொறிப் புலித்திரள் பொறிப்புலித் திரளதாய்ப் போன. ()

1858 *வெம்பு லாஸ்கமழ்ந் துழுபடை வேடுவன் விறல்கண்
 டிம்பல் யாவையும் பறந்துவான் குரல்கிளைத் தொசிந்த
 கொம்பின் மொய்த்தடர் போதகத் துறுமுழை ¹குறுகாத்
 தும்பி யாமெனப் புலவராற் ²புனைபெயர் ³துணிந்த. (௨௫)

1859 புறங்கொடுப்பவையன்றியும்பொருபடைக்கெதிர்ந்தொண்
 ணிறங்கொடுக்குநர் தடுக்குநர் நேடலு மிலரான்
 மறங்க லக்குற மதுகைநாண் புடைத்துளான் விர்தப்
 பிறங்கல் புக்கன னிழைத்தநல் வினைத்திறம் பெறுவான்.()

வேறு.

1860 கானகத்தார் நெறிகடந்த கணைகழற்கா
 லயர்வுயிர்ப்பான் கடுங்கண் வேடன்
 வானகத்தார் மதியகட்டின் மறுத்துடைக்குந்
 தழைபொதுளோர் வடநன் னீழற்
 தேனகத்தார் மலர்மார்பம் புனைதாந்த
 னெனநாமந் திருத்தக் கானு
 ஞானகத்த வடிச்சுவட்டின் மணிமுடிவைத்
 துறுதுயிலே நயந்தான் மன்னே. (௨௭)

1861 விண்ணுராய் மழைமுகிலிந் திரதனுவிற்
 படரிருள்சி மின்னெழுத் தீன்று
 மண்ணுலாய்ப் படித்ததிறம் பொருவருந்
 னிறந்தழைந்த வடிவத் தாங்க
 னெண்ணிலா வலம்படுதோ ளிடந்தழிய
 திருவிலொடு மெழில்கூர் மார்பத்
 துண்ணிலாய் வனைபொலம்பூட் சுடரெறிப்பக்
 கிடந்தவன்சால் புரைப்பின் மாதோ. (௨௮)

- 1862 பேராசை மனநனவிற் புணர்த்ததெலாங்
கனவினுறும் பெற்றித் தென்றே
யாராயுந் திறந்தவறன் நெனவுணர்விற்
புலப்படவைம் படையி னோடு
போராசை புறம்பிகவா தயர்ந்தோன்முன்
னயந்தினிய பூந்து ழாய்மால்
வாராவெஞ் சமர்க்கெழுந்தா னெனவிழித்தா
னுலம்பொருதோள் வன்கண் வேடன். (௨௯)

வேறு.

- 1863 மாட்சி தங்கிய வுளத்தினின் மறத்தினைப் புறங்கண்
டாட்சி தங்கிய ஞானம்வந் தெதிர்ந்ததே யல்லாந்
பூட்சி கொண்டகட் புலங்கொள வொருவர்போர்க் கெதிர்ந்த
காட்சி கண்டில னழிவிலாக் காட்சியே காண்பான். (௩௦)
- 1864 மறந்து றந்தது மனமடங் கவினெதிர் மலைவோர்
நிறந்தி றந்தெழு விசிகமே பொழிசிலை நெடுங்கைப்
புறந்து றந்ததா யிடையினப் புறந் துறந் துரைசால்
அறந்தி றம்பலின் ருயவ ரவைக்கள மடைந்தான். (௩௧)
- 1865 பூத மன்னுயிர்க் கணமிறை யெனப்புக் பவற்றின்
பேத முற்றுறு பகல்சில கழிந்ததற் பின்னர்
ஏத முற்றவல் வுடம்பிகழ்ந் தப்புலத் தினிலோர்
வேத வேதியன் மதலையாய்ப் பிறந்தனன் விமலன். (௩௨)
- 1866 பண்ணி லாயதே மதுர¹மென் மொழிகள்வாய்ப் பதுமத்
துண்ணி லாயநன் பருவமைந் துற்றபி னுரவோன்
எண்ணி லாயவர் விதித்தநாட் குரவனை யெதிர்ந்தொண்
கண்ணி லாயநூற் கடல்கள்யா வையுங்கரை கண்டான். ()
- 1867 அங்க மாறையு மமைவரத் தெளிந்தகிற் தையனாய்ப்
பொங்கு மைம்புலன் பொறிவழி புணர்தராப் புலமைத்
துங்க மாதவர் வியப்புறு துயமெய்ஞ் ஞானச்
சங்க மாமுனி யெனப்புகி புகழ்பெயர் தரித்தான். (௩௪)

- 1868 பவம் புணர்ந்தபுன் பழவினை யெனுமிருட் படலந்
தவம் புணர்ந்த நுண் மதியெனு மதிக்குடை தருமால்
அவம் புணர்ந்தமற் றவையெனு நுணங்கிய வறிவின்
நவம் புணர்ந்தநற் றவந்தொடங் குவனென நடந்தான். ()
- 1869 உம்பர் யாவரு மருந்தவ மொடிவிலா துஞற்றுஞ்
செம்பொன் மால்வரைச் சாரலென் றமைந்ததென் புலத்தா
யிம்பர் யாவையுந் தனதுபொங் கரினகத் திடுமோர்
சம்பு நீழலிற் சம்புநன் னதிக்கரை சார்ந்தான். (நசு)
- 1870 யாவ ரேனுமிச் சிப்பதிச் சையினரு ளதன்கண்
மூவ ராங்கட வுளரையு மொருங்குற முழுதங்
காவ லாந்திசைக் கடவுள ரெண்மார்க்குங் காவற்
றேவ னும்பதம் பெறுவதற் கருந்தவஞ் செய்தான். (ந௭)
- 1871 அளிந்த திங்கனி காய்கிழங் கடகருந் துவபோய்
முளிந்த வன்சரு கருந்தலுந் தவிர்ந்தனன் முறையே
குளிர்ந்த தெண்புனன் மிசைதலுந் தியானசிற் குணத்தாற்
றெளிந்த சிந்தையன் வாயுவே யுணவெனத் தீர்ந்தான். ()
- 1872 வான்சு ரந்துகு பஹுளி யெனமதர் விழிக
டான்சு ரந்துகு மருட்கணீர் நதியினுந் தழையத்
தேன்சு ரந்துகு தெரியன்மார் பின்னறவந் திளைத்த
தூன்சு ரந்துகு குவிசன்ளிஞ் சையர்களி னுணர்ந்தான். ()
- 1873 திடங்கொ ணன்மறை முதலிய பனுவல்க டெரிந்தே
யிடங்கொ ணுண்மதிப் புலவரோ டுறுதிசூழந் தினிதாய்
நடஞ்செய் பேரரம் பையர்தமை நசைபெரி துடையோன்
றுடங்கு மெய்த்தவந் துடைப்பதற் கேவினன் சுரர்கோ. ()
- 1874 போதி யந்தனன் புவனமும் பூட்சியா தியவும்
ஆதி மன்னுயிர்க் கணங்களுக் கருந்தலும் புணர்வும்
நீதி யானமைத் தவற்றினு ணீடுபோ கமதோர்
சாதி யாம்படி மறித்தமைத் தனனெனுந் தகையார். (சக)

1875 புலன்க னேந்தையும் புறக்கொடை கண்டொர் பொறியின்
குலன்க னேந்தையு மிடர்செயக் குறிக்கொளப் புலன்க
ணிலன்கள் யாவையும் புணர்த்துளா னினைவுநேர் படுமப்
பலன்க ளாலரம் பையர்களா யினவெனப் படுவார். (சஉ)

1876 நோற்ற நோன்பினுற் றுறக்கமுற் றவர்கனுண் ணுணர்வி
னாற்றல் சானிறை யழிப்பதற் கறிகுறி கரந்தே
கூற்றமெண்ணில்பெண் ணுருவமாயினதெ னுங்குறித்தாய்த்
தோற்ற மேயவ ரெனத்தூறக் கமுந்துணி தொடர்பார். ()

1877 அஞ்ச லஞ்சலென் றமுதமு தருளுநான் முதலு
நஞ்ச மாகிய துயிர்கொடா திரிந்தவா னவர்தந்
நெஞ்ச மையுறா தருத்துவித் துணர்வினு னினைவான்
வஞ்ச வேடமோ டரம்பைய ராயமாட் சியினார். (சச)

வேறு.

1878 ஓவிலாச் சுரர்க்குளத் துருகி யெம்பிரான்
நாவினாற் சுவைகொள நயந்த தன்றியே
தாவிலா முதியகட் கினிமை சால்வதாய்ப்
பூவினாண் படுத்ததெள் ளமுதம் போலுவார். (சரு)

1879 நெய்யினிற் றேய்த்தபோ னறுவிதாய் நிழன்
மையினிற் றேய்த்தபோன் றிருண்டு வான்பிடிக்
கையினிற் பின்னியே யெருத்திற் கண்டஞாண்
றய்யுமே யுலகென வீழ்த்த வோதியார். (சசு)

1880 இண்டையா சனத்துளா னெழிலிக் கிம்பராய்க்
கண்டவான் பிறைபுரை நுதலின் காட்சியார்
தொண்டைவா யொழிவறச் சுரந்த தெள்ளமு
துண்டவா யமுதுணா தொழிக்கும் பான்மையார். (சஎ)

1881 புரிகதி ரிளம்பிறை புனைந்த வேணியான்
எரிதரு விழிக்குரு விழந்த காமனை
விரிதிரை யமிழ்தம்வீற் றிருக்கு மேன்மைசால்
அரிமதர் மழைக்கணு லளிக்கு நோக்கினார். (சஅ)

- 1882 முல்லைநன் முகையெனு முறுவ லார்மதன்
வில்லையும் பழித்தவார் புருவ வில்லினர்
கொல்லயில் விழிபொருங் குழையி னூர்கருங்
கல்லையு மிரும்பையுங் கரைக்குஞ் சொல்லினர். (சக)
- 1883 விழுக்கலை நுணங்குரன் மேய வேதியன்
அழுக்கறுத் தொளிநிறீது யடைவிற் றேய்ந்திறும்
வழுக்களைந் தம்புய மலர்ச்சி மேல்செயு
முழுக்கலை மதியெனு முகத்தி னூர்களே. (ரு0)
- 1884 கன்னிநா கிளங்கமு கென்னுங் கண்டத்தார்
கொன்னிறப் பசங்கழை குழைமென் றோளினர்
பொன்னிதழ்த் தாமரைப் போதுங் காந்தளும்
நன்னிக ரலவென நகுமென் செங்கையார். (ருக)
- 1885 சாந்தமாஞ் சிற்சுணந் தழைந்த தாவிலே
காந்தரா சையையறுத் தடங்கு சிந்தையாம்
வாய்ந்தவல் விரும்பினைக் கவரு மாண்புடைக்
காந்தமால் வரைபுரை காமர் கொங்கையார். (ருஉ)
- 1886 நறவினாற் சிறந்தொளி நயந்த பூமக
ளுறவினா னுறவினை யுவந்த வெண்மைசார்
துறவினா ரிருவினை துடைத்த மாசிலார்
பிறவிபோற் றேய்ந்தெழில் பெறும ருங்குலார். (ருங)
- 1887 ஆய்ந்தமா மணிமயி லணங்கு சாயலார்
பாந்தளின் படம்புரை பரவை யல்குலார்
பூந்தண்வாழையும்பொறி வராலு நேரெனுங்
காந்தியூ ருவங்கனைக் காலு மேயினர். (ருச)
- 1888 அஞ்சிறை யெகினச்சூட் டனிச்சப் போதுநன்
பஞ்சிவை யடர்ந்த 'வெண் டளிமப் பாயன்மேற்
சஞ்சரித் திடினுநோ தகுமென் சாயல்கர்
கஞ்சநாண் மல¹ரடி கவினென் சொல்வதே. (ருரு)

- 1889 ஈங்கிவர் குழாந்தனக் குவமையேமவான்
பூங்கொடி பொனங்கொடி புதிதொர் மின்னினுண்
டாங்கொடி மதனுல கடக்கு மாணையால்
ஓங்குநற் கொடிபல குழீஇய தொன்றுமே. (ருசு)
- 1890 புரந்தர னேவலிற் போந்து பொன்றிடா
வரந்தரு சம்புமா நதிக்கண் மன்னியே
பரந்தகேள் வியன்றனைப் பாங்க ரெங்க ணும்
நிரந்துற வளைத்தனர் நிலைது ளக்குவான். (ரு௭)
- வேறு.
- 1891 *நெய்த்திருண்டு சுருண்டுகடை குழன்றறலின்
கெழுதகைத்தாய் நெறித்து நீண்டு
மொய்த்திருக்குங் குழற்காட்டின் முகையனிழ்ப்புந்
துணர்விரையு ¹முழுதுந் தாங்கி
யெய்த்திருக்கு மிடைக்கிடர்மே லிடரிழைக்குந்
²திறந்துணிந்தே யிறுமாந் தொண்பூண்
வைத்திருக்கு ³முலைக்குவட்டிற் செறிதருமான்
மதவிரையும் வளைந்த மன்னே. (ருஅ)
- 1892 பொலம்புனைகிண் கினியரவ நூபுரா
ரவமணியும் பொன்னும் வேய்ந்த
நலம்⁴புனைமே கலையரவ மரிமயிர்முன்
கையிற்செறித்த நனிநீர் வேலை
வலம்புரியாற் குயின்றவரி வளையரவ
மெல்விரலால் வருடும் யாழின்
குலம்புரிதீந் தொடையரவந் ⁵தழைந்ததுவா
னவருயிருங் குழைந்த தன்றே. (ருசு)
- 1893 ஐவ ரானிகை யழிந்திடா தருந்தவ மதுபேணுந்
தெய்வ மானிட னேந்தெழின் மேனியைத் தெரிசித்தா
னைவ தன்றியே நானொடு நிறையிவை நனிபேணி
உய்வ தாரென வுரைத்தன ரரம்பைய ரொருசாரார். (சு0)

[பி-ம்.] ¹ முற்ற முன்னர். ² தமர்போல மிறுமாந். ³ முலைமுகட்டிற்
பொதிகளபத் தொளிவிரையும். மா. ⁴ புணர். ச. ⁵ தழைந்து. சா.

- 1894 பெறுவ தொன்றிலை யாகியும் வரைந்தவர் பின்போய்நா
ணறுவ தாமரம் பையர்களை நிறையொடு மமைவார்கள்
மறுவின் மாணிட மகளிரு நிறையொரீஇ மடலேற்ற
குறுவதொன்றிவன்வனப்பெனவுரைத்தனரொருசாரார். ()
- 1895 சிவன தாருயி ரெனத்தகு வனப்புடைச் செவ்வேளைப்
புவன மூன்றளந் தவன்றரு கரியவே ஞடன்போற்றி
இவன தேந்தெழிற் கெதிர்திறீஇ யிருநிலத் தவர்காணி
னுவமை சால்பவ ரல்லரென் றுரைத்தன ரொருசாரார். ()
- 1896 கவர்த்த சிந்தையை பொருவழி நிறுத்திய களைகண்ணுன்
தவத்தொடொன் றுவதன்றெனக்கழித்ததோதகைசால்பு
ணைவர்க்குமன்பருளுறுப்பினதெழின்மறைத் திடுமென்றே
யுவர்த்ததொன்றெனவுவப்பினின் றுரைத்தனரொருசாரார்.

வேறு.

- 1897 தொடித்தடக்கை மெல்லிரலால் வைகலும்புட்
டொழுதியொடுஞ் சழலக் கொய்தே
வடித்தபனி மலர்செருக முகிற்கணத்து
ஞடுக்கணத்தை மருட்டு மைம்பான்
முடித்தகருங் குழற்கோதை குலைத்துதறி
முடித்தாம்பன் முறுக்குண் மெல்ல
வெடிப்பனபோன் றெளிர்கனிவாய்க் குறுநகைவர்
தரும்பமயல் விளைப்ப ரோர்பால். (கூச)
- 1898 வடவரைப்பொன் னெடுங்குடுமி போந்தமர்செக்
கரினிறமே வளர்க்கு மேன்மைத்
தடமுலைக்கண் வீக்கியசெம் பட்டணிபு
முத்தரியந் தளர வாடும்
படவரவம் புரையல்குற் கலைதளர
நிலைதளரும் பான்மை கூர்ந்து
நடவரவப் பரிபுரம்வீ ரிடும்படிநின்
றடிபெயர்த்து நடிப்ப ரோர்பால். (கூரு)

வேறு.

- 1899 வளர்பொற் சயில மெனப்பணைத்த
 மறையோன் மணிமார் பகமுழக்கிக்
 கிளர்பொற் நடந்தோ ளினைத்தழுவித்
 கெழுமித் தடங்காக் களியினொடும்
 புளகித் திலவாற் பரிந்தெவனோ
 புனைபூண் முலைக்கு மென்றோட்கு
 மிளகப் பொதிமான் மதக்குழம்போ
 டெழுதத் தகுங்குங் குமமென்பார். (சூசு)

- 1900 தொழுவார் நறுமென் மலர்தூவிச்
 சுருளோ தியுறத் துணையடிக்கீழ்
 விழுவார் திருமே னியைத்தழுவ
 மேனாட் டவஞ்செய் தவராரென்
 றழுவா ரொருநா னுளதேநின்
 னருமைத் திருமே னியையடியேந்
 தழுவா நலன்பெற் றிடக்கருணை
 தருநா ளெனமெய்ந் நிறைதளர்வார். (சூசு)

வேறு.

- 1901 வார்பெருகுந் தனச்சுவட்டிற் பசுலைதழைந்
 திந்திரமா ஞாலத் தாகம்
 வேர்பெருக மயிர்ப்புடைக ளொருங்குசிலிர்
 தாவித்தன் மேன்மே லெய்த
 வார்புருவச் சிலைகுனித்து மடநோக்கின்
 மதரரிக்கண் வாளி கூண்டெய்
 தார்புடையோ னறிவெனும்வ் விலக்குடைவான்
 பொனங்கொடிபோன் றரம்பை மாதர். (சூசு)

- 1902 பொன்றவா நிழன்மணிமே கலையல்குற்
 றலந்துறப்பப் புயலி னீர்மை
 வென்றவார் குழல்விரித்து முலைமுகட்டி.
 னுத்தரியம் விரைவி னீக்கிக்
 குன்றவாற் றிடைப்படிந்தங் கொருவரொரு
 வரைத்தழுவித் குறிப்பி னோக்கி
 நின்றவா வினையெழுப்ப விறைவரையங்
 கிறைபிரியா நினைவி னின்றான்.

(சாசு)

இரண்டுத் தொடர்.

வேறு.

- 1903 நின்றி ரப்பவர் நிரப்பறப் பலவகை நிதியீனு
 மன்ற லைந்தரு மலர்களை மலர்க்காங் களின்வாரிச்
 சென்று தாள்களிற் சொரிதரச் சொரிந்ததே னினதீர
 மொன்று முற்றில னீரம துறுமுர னுடையோனே. (எ0)
- 1904 இரைத்தி ரைத்தெறி திரைக்கடல் வளாகமு மிமையோரு
 நிரைத்தி ரைத்தன ராய்மதித் திடுநின தெழில்காட்டிக்
 கரைத்தி யெம்முயிர் கரைதரா வகைகளை கண்ணுமொன்
 றுரைத்தி யென்னவு முரைக்கிலன் முதன்மறையுரையோனே. ()
- 1905 ஆக்கை யன்றியெம் மானியுந் தளிர்த்திட வடியேங்கண்
 னோக்கு கின்றதென் றென்றாம் பையர் நுவல் போழ்து
 மூக்கை நோக்கினு மூவரை மூதுணர் வினுநோக்கி
 நீக்கி யொன்றையு நோக்கில் னோக்கமே நிலைபெற்றான். ()
- 1906 அவிச ளாரமு தருந்தினர் செவிதமக் கமுதாகக்
 குவித ராவுறு மதுரமென் மொழிகுறு கினராகிப்
 புவிபு ளார்வியப் புறவரு ஞதியெனப் புகல்போதுஞ்
 செவிகொ டுத்திலன் கேள்விகள் பலவுறுஞ் செவியாளன். ()
- 1907 ஆற்றன் மேயின வழுதினுட் பிறக்கவு மமரேசன்
 போற்றன் மேயின துறக்கமெய் தவும்புரிந் தவற்றோடுந்
 தோற்ற மேயின தினதிடத் தின்பமுந் துய்ப்பான்முன்
 னோற்ற நோன்புமொன் றிலமினி யெவன்பல நுவன்மென்பார். ()

வேறு.

- 1908 மண்மிசைவா ணிகத்திறத்தோர் பொருள்கொடுத்து
தியங்கொளற்கு வாய்ந்து னோர்கள்
எண்ணியலு தியமிழந்து முதலினைக்கொள்
வதற்கரிதா யிரங்கல் போன்ற
தண்ணலின்மெய்த் தவமழிய வுணர்வினோடும்
புகழ்கோடற் கவன்பா லுய்த்த
கண்ணையுந்தங் கருத்தையுமீட் பதற்கரிதாய்
நிறைபழிந்து கழிதன் மன்னே. (எரு)
- 1909 கலையுடையோ ருயிர்பொதிந்த மெய்ஞ்ஞான
மெனுமிருப்புக் கவசங் கன்னற்
சிலையுடையோன் மலர்ப்பாணந் தனக்கழியாத்
திறந்தெருளாச் செம்பொன் மேரு
முலையுடைவா னரமகளிர் முகங்கருகி
மறைந்திடலின் முழுதுங் காவ
னிலையுடையோ னெவன்செயலென் றிருப்பவவ
னாரதனு நேர்பட் டானே. (எசு)
- 1910 செழுந்தவிசின் மிசையிருந்து துறக்கமுழு
வதும்புரந்து தேவர் நாளுந்
தொழுந்தொறுந்தண் ணளிபுரிந்து பகட்டயிரா
வதப்பிடர்மேற் றோன்றுங் கோமா
னெழுந்தனனா மனங்களிபெற் றடியிணையேத்
துபுமறுவொன் றில்லா ஞானக்
கொழுந்தெனவாழ் வரமுனிவர்க் குய்ப்பனயா
வையும்பரிவிற் குறையா துய்த்தான். (எஎ)
- 1911 புரந்தரனார் வழிபடுமப் பூசனைகைப்
பற்றியபின் புவனம் போற்றும்
வரந்திகழ்நா ரதமுனிவன் பொன்னுலகம்
புரந்தமுத மதிப்பின் மாந்தி

திரந்தரநால் வகைத் தெனுமெண் ணுடைத்தேவர்
தொழக்களியி னிலைபெற் றோங்கு
மரந்தையுற நினதுமனத் தரந்தையெவன்
பயின்றதென வதைந்தான் மன்னோ.

(எஅ)

1912 அறந்திகழ்பொன் னுலகுபுரந் தமுதருந்திச்
சுவைதருமங் வமுதில் வந்த
திறந்திகழைந் தருமுதலா நிதிபடைத்த
மனக்களியுட் சிறிது துன்பம்
பிறந்துளவா மெனிலதுவு நினதுமுகத்
தெரிசனையே பெற்று னேற்குப்
புறந்தருவ தல்லாவிங் கெதிர்வருதற்
பிறமுளதோ புனிதா வென்றான்.

(எக)

1913 பிறங்கலினைக் கொடுங்கடுங்கால் விழுதெறிந்து
குன்றியெழப் பெருநீர் மண்டிக்
கறங்கலைவா ருதியினொடும் புறக்கடலொன்
றியநாளுங் கவர்த்த வில்லாத்
திறங்கிளரொண் மதியுடையோய் மேருவின்பாற்
சம்புநதிச் சிவணி ஞான
மறங்கிளர்மெய்த் தவம்பயின்றோ னினைவெவனென்
ருணுரைத்தான் மாசி லாதான்

(அ0)

1914 வேடுவர்தங் குலமதலை ¹யிவன்முனைநாட்
டாந்தனெனும் வினைஞன் ஞானப்
பிடுடையோ னடித்துகள்சென் னியிற்பரிசித்
தத்துகண்முற் பிறப்பி லுண்டாய்
நீடுகொடும் பவந்தொலைத்தவ் விழிதொழில்கு
ரழிகுலமு நீக்கி யாருங்
கூடுவதற் கரியவறு தொழின்மறையோர்
பெருங்குலமுங் கொடுத்த தன்றே.

(அக)

- 1915 அருமறையோர் குலத்துதித்தோன் மன்னுயிர்நன்
 னிலைபெறுதற் கனந்த ஞானந்
 தருமறையா தியவுணர்ந்து புலன்களைவென்
 றனனாகித் தரங்க நாளும்
 பொருமறைவா ருதிப்புவனத் திசைபுரப்போ
 ரெண்மருந்தற் புகழ்சால் பெய்தப்
 பெருமறையுட் கொண்டதவந் தொடங்கினன்மே
 லுறுபயனும் பேசக் கேணீ. (அஉ)
- 1916 மறவினையா லும்மையிலுண் டாயபவ
 மடிமுடிமேன் மரீஇய தானல்
 லறவினையாற் றெலைந்தனவிப் பிறவியிலுண்
 டாயதினை வமிர்த யாக்கை
 துறவினைகூர்ந் தலர்மகள்கோன் பேரின்பம்
 பெறுவதற்குத் தொடர்புண் டாகப்
 பிறவினையுய்த் திடுந்நுயரக் கடலகத்தா
 முாகொளெனப் பெயர்ந்திட் டானே. (அங்)
- இரண்டுந் தொடர்.
- 1917 குடவயிற்று வரிவளையின் குலங்குளிறு
 திரைதருகைக் குன்றெஞ் ஞான்றுங்
 கடவயினெட் டிலைக்குவிசன் றமரொடுமாழ்ந்
 திடுகவலைக் கடலை நீக்கிப்
 படர்கதீர்வெண் மதிக்கடவுள் விசம்பிழுக்கி
 லிலத்திழியும் படித்தாய் நல்யாழ்
 இடவயிற் கொண் டெழிவி¹யினின் றிழிதருநா
 ரதப்பிரம விருடி மன்னே. (அச)
- வேறு.
- 1918 மூவிரண் டெப்பிற் ருய முதியசெங் கோட்டி யாழின்
 மேவுதிந் தொடைக ளேழும் பண்ணுமீஇ விரலின் மெல்ல
 நீவியே தாளங் கால நிகழ்தரு கிரிகை மானம்
²பாவிய தெய்வ கானம் பாடவே துடங்கி னானே. (அரு)

வேறு.

1919* வண்டிலவுந் ¹தண்டுளபப் பெம்மானே
யனைத்துயிர்க்கும் வசதி யாய
வண்டரண்ட பகிரண்ட மகத்தடக்கு
முழுமுதனீ யாயிற் றென்றாற்
பண்டிலக ²மனைத்தினையு மயிலெயிற்று
லிடந்தளந்த பான்மை யல்லா
துண்டுமிழந்த படியயல்கண் டிருந்தவரா
ரெவணிருந்தன் றுண்ட வாதே. (அசு)

1920 பாதகவல் லிடங்கரகப் படுத்தியநாண்
முதண்டம் பகவே வேழ
நோதகவன் றுரைத்தவொலி யடங்குமுனம்
வெறுநிலத்து நொய்திற் றுளிப்
பீதகவா டையுங் குலையப் பிடர்க்குழையுங்
குஞ்சியொடெம் பெருமான் வந்த
மேதகவைச் சிறுவரையு மறப்பரோ
மதிநுட்ப மேயி னாரே. (அஎ)

1921 பங்குளா நெனுமுமைநா யகன்குலிசன்
பிரமனெனப் பகர்வோ ரச்சந்
தங்குளா ரெனவொளிப்ப விரணியா
நமவெனச்சொல் சத்தத் தான்மா
லெங்குளா நெனுமளவி நென்குமுளா
னென்றபொழு தெற்றுந் துணாத்
தங்குளா நெனமதலைக் குதித்தநிலை
யயர்ப்பரோ வளியு ளாரே. (அஅ)

[பி-ம்.] ¹ தண்டுளப மாபோனே. ² மனைத்தையுமோ ரயிலெயிற்று;
மனைத்தையுமோ ரடலெயிற்று. மா.

- 1922 வல்லிருக்குங் கனதனச்சிற் றிடைப்பவளத்
 துவரிதழ்வாண் மாமை யுண்கண்
 ணல்லிருக்குங் குழற்றெரிவை கொழுங்கலவி
 நலங்கவர்வா னழியா வென்றி
 வில்லிருக்கு மிதிலையினீ புகுநாளிற்
 கனைகழற்கான் மேய்துண் ¹பூழி
 கல்லினைப்பெண் ணுக்கியது மறப்பரோ
 பேரின்பக் காட்சி யாரே. (அக)
- 1923* குன்றுபோற் புடைத்தெழுந்த தனத்தானைச்
 சிறைவைத்த கொடுமை யானைத்
 துன்றுபோர்க் களத்தெதிர்த்து தொடுகணையான்
 முரணழியத் துயரம் பூட்டி
 யின்றுபோய் நானைவா வெனவிமையோர்
 கணம்பரவ வெம்பி ரானே
 யன்றுபோர்க் களத்துரைத்த தறநிலையோ
 மறநிலையோ வறிகி லேனே. (க0)
- 1924 மட்டுண்ட களியளிப்பூ மகண்மருமத்
 திருப்பவிடை மகளிர்க் காசைப்
 பட்டுண்ட பதினாலு புவனத்தாற்
 பசியடங்காப் படித்தாய் வெண்ணை
 கட்டுண்டங் குரலினெடுங் கட்டுண்டு
 புனலிருகண் கலுழ மத்தாற்
 கொட்டுண்டன் நெளிமையுற நின்றதையா
 தெனக்குறிப்பார் குறிப்பு ளாரே. (கக)
- 1925 இந்திரற்கு விழவுபுரிந் தேந்துமவி
 களைப்பொருப்புக் கீறி னென்றே
 சந்தயத்தி னிலைகுறுகா ததனுருபா
 யவையனைத்துந் தானே மாந்தி